ÖREIGAR ALLRA LANDA SAMEINIZT
LIFI MARXISMINN-LENÍNISMINN-HUGSUN MAÓS TSE TUNGS!
Stéttabaráttan
MÁLGAGN KOMMÚNISTASAMTAKANNA MARXISTANNA – LENÍNISTANNA 5.tbl. 2.árg. 1973
VERÐ: 30 kr.

VERKAFÓLK! VÆNTUM EINSKIS AF SAMNINGUM ASÍ ÞAÐ ERU SVIKASAMNINGAR

Rétta leiðin í kjarabaráttunni: Verkalýðurinn verður að taka málin í eigin hendur og skipuleggja sig sjálfstætt á grundvelli stéttabaráttunnar án þátttöku svikaranna í ASÍ

Svikabrellur ASÍ í kjaramálum eru á engan hátt óeðlilegar eða nokkuð það sem ekki hefði mátt búast við. Á skeiði heimsvaldastefnunnar breytast möguleikar auðvaldsins til að halda verkalýðnum niðri. Sá gífurlegi gróði sem borgarastéttin rakar saman gerir henni mögulegt að nota hluta af honum til að múta efsta lagi stéttarinnar, verkalýðsforystunni. Erindrekum borgarastéttarinnar innan verkalýðsstéttarinnar, verkalýðsforystunni, hefur tekist að byggja í kringum sig heilt kerfi til verndar völdum borgarastéttarinnar innan ASÍ, en til að afhjúpa sig ekki algerlega, er reynt að láta lítið bera á þessum samruna. Gott dæmi um starfsaðferðir ASÍ, sem sýnir fram á þetta er ráðstefna ASÍ á Hornafirði með fulltrúum atvinnurekanda, þar sem sjálfsagt hefur verið lögð línan, hvernig bæri að standa að samningunum í haust. Alls lags smáborgaraleg samtök eins og Fylkingin og Sósíalistafélag Reykjavíkur hafa verið að reyna að efla tiltrú á verkalýðsforystuna og því kerfi, sem hefur vaxið upp við hliðina á ríkisvaldinu, með áróðri um að það sé aðeins spurning um að kjósa nýja menn í stólana, þá verði öllu kippt í lag og að jafnvel hluti forystunnar sé nú þegar raunverulegur "baráttu"kjarni fyrir hagsmuni verkalýðsins. Þetta má sjá í 7. tbl. Neista, en þar eru þessi smáborgaralegu samtök reyndar ekki að skera utan af því, heldur halda fram að 30 af 43 fulltrúum verkalýðsforystunnar berjist raunverulega fyrir hagsmunum öreigastéttarinnar.

Manni verður bara spurn: hvers vegna eru þessir verkalýðsforingjadýrkendur að glamra um stéttasamvinnu ASÍ, ef hún er virkilega aðeins reikin af fámennri klíku, en meirihlutinn eru slíkir "ágætis"menn að þeir framfylgja hagsmunum verkalýðsins? Þannig er þessu einmitt ekki farið. Á sama hátt og borgarastéttin getur ekki komið sjálfri sér á kné, getur verkalýðsforystan það heldur ekki og reynir

Í veislusölum borgaranna. ASÍ-forsetinn Hannibal drekkur skál auðvaldskerfisins með Jóni H. Bergs formanni Vinnuveitendasambands Íslands.

ekki að koma sjálfri sér á kné. Stefnan sem ASÍ og VSÍ mörkuðu á Hornafirði var lauslega kynnt í Reykholti 27. og 28. ágúst. Kröfurnar sem ráðstefnan setur fram eru svo fáránlegar og langt frá því að taka upp hagsmunamál verkalýðsins, að með því einu að lesa þær ætti það að nægja til að sannfæra flesta verkamenn um, að kröfurnar, sem ASÍ setur fram, gætu alveg eins borið undirskrift VSÍ en ekki forystuliðs ASÍ.

Allar miða kröfurnar að umbótum innan ramma auðvaldsþjóðfélagsins. Fyrsta krafan á ráðstefnunni í Reykholti er "Jöfnun launakjara með verulegri hækkun láglauna." Hvílík krafa! Nú er ekki lengur minnst á samningana frá 4. des. 1971 þegar 40 stunda vinnuvika átti að nægja til lífsviðurværis, nú eru gömlu falsanirnar gleymdar og nýar taka við. Hvað þýðir þetta kjaftæði um launajöfnuð og hækkun láglauna? Það er auðvitað ekkert annað en þessi útslitni vaðall sem forystan væntir að muni slá ryki í augu verkamanna um að nú eigi í "fyrsta" sinn að taka röggsamlega á málunum, en það þýðir örlítil hækkun, kannski 14% eins og varð 1971. Gegn þessu setja stéttvísir verkamenn fram kröfuna: "8 stunda vinnudagur með 45.500 kr. á mánuði." Þessi krafa er pólitísk vegna þess að hún krefst sameinaðrar baráttu allrar verkalýðsstéttarinnar gegn borgarastéttinni. Þannig er hún ekki viðureign einstakra verkamanna við einstaka kapítalista, heldur barátta allrar stéttarinnar gegn kapítalistastéttinni í heild sinni. En hin byltingarsinnaða krafa hlýtur þó að vera: "Afnám launavinnunnar, afnám arðránskerfis auðvaldsins."

Önnur krafa verkalýðsforystunnar er "sérstök kauphækkun í fiskiðnaði" og nr. 3 "kauptryggingu á tímakaupsfólk". Hér er ekki heldur minnst á lífvænleg laun fyrir 40 stunda vinnuviku. Fjórðan

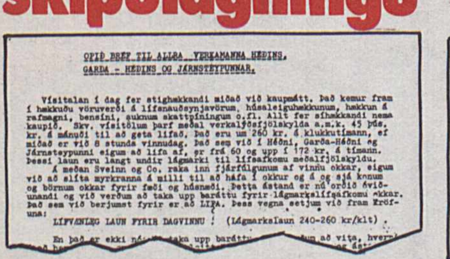
Fjórða krafan er: "Verkalýðsfélögin fái fullan umráðarétt yfir lífeyrissjóðunum." Þessa kröfu hafa hentistefnusamtökin Fylkingin tekið upp sem sína eigin og rembast nú við að sýna fram á hvað verkalýðsforystan hugsi vel um hagsmuni verkalýðsins, að þessi krafa skuli hafa verið sett inn á kröfulistann. Lífeyrissjóðirnir eru ekkert annað en sköttun á verkalýðnum í þágu auðvaldsins og atvinnurekendur hafa þegar aðgang að sjóðunum. Fimmta krafan "40 stunda vinnuvikan unnin á 5 dögum" er fáránleg, því enginn getur lifað af dagvinnukaupinu einu saman. Nr. 6: "Veruleg hækkun tryggingarupphæðar við dauðaslys og örkuml" og nr. 7: "Auknar greiðslur í veikinda og slysatilfellum." Þessar kröfur eru settar fram til viðhalds vinnuaflinu, en þagað þunnu hljóði um morðin á verkamönnum í kapítalisku framleiðslunni.

Nr. 8 "Aukið fjárframlag atvinnurekenda til fræðslustarfssemi verkalýðsfélaganna". Þetta er auðvitað ekkert annað en krafa um að auka þurfi umsvif borgaralega áróðursins.

Nr. 9 "Athugað verði af aðilum vinnumarkaðarins í samráði við ríkisvaldið með hvaða hætti unnt er að verðtryggja almenna lífeyrissjóði". Þessi lokakrafa er að ríkisvaldið sjái um að aðalkrafa Fylkingarinnar verði verðtryggð.
Aukakröfurnar eru þessar sígildu, sem ekki er mögulegt að framkvæma í auðvaldsþjóðfélagi: lækkun skatta á láglaun og endurskoðun húsnæðismála. Niðurstöðurnar af því að lesa yfir kröfur verkalýðsforystunnar, eru því í engu frábrugðnar því sem vitað var fyrirfram, umbótakröfur til þess gerðar að slá ryki í augu verkalýðsins og byggja undir lygarnar um að hagsmunir verkalýðsins verði tryggðir í auðvaldsþjóðfélaginu.

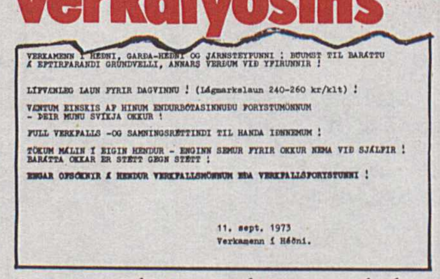
Baráttan gegn launalækkunum verkalýðsforystunnar og kapítalistanna verður að vera órjúfandi tengd baráttunni fyrir sósíalísku byltingunni, því það er ekki fyrr en í alræði öreiganna sem hagsmunir verkalýðsins verða settir á oddinn, en gróðasjónarmið auðvaldsins brotið á bak aftur. GA

Vísir að sjálfstæðri skipulagningu verkalýðsins

OPIÐ BRÉF TIL ALLRA VERKAMANNA HÉÐINS, GARÐA - HÉÐINS OG JÁRNSTEYPUNNAR.

Vísitalan í dag fer stighækkandi miðað við kaupmátt. Það kemur fram í hækkuðu vöruverði á lífsnauðsynjavörum, húsaleiguhækkunum, hækkun á rafmagni, bensíni, auknum skattpíningum o.fl. Allt fer síhækkandi nema kaupið. Skv. vísitölum þarf meðal verkalýðsfjölskylda a.m.k. 45 þús. kr. á mánuði til að geta lifað. Það eru um 260 kr. á klukkutímann, ef miðað er við 8 stunda vinnudag. Það sem við í Héðni, Garða-Héðni og Járnsteypunni eigum að lifa af, er frá 60 og upp í 172 kr. á tímann. Þessi laun eru langt undir lágmarki til lífsafkomu meðalfjölskyldu.
Á meðan Sveinn og Co. raka inn fjárfúlgunum af vinnu okkar, eigum við að slíta myrkranna á milli til að hafa í okkur og á og sjá konum og börnum okkar fyrir fæði og húsnæði. Þetta ástand er nú orðið óviðunandi og við verðum að taka upp baráttu fyrir lágmarkslífsafkomu okkar. Það sem við berjumst fyrir er að LIFA. Þess vegna setjum við fram kröfuna:
LÍFVÆNLEG LAUN FYRIR DAGVINNU ! (Lágmarkslaun 240-260 kr/klt) .
En það er ekki nóg að taka upp baráttu ... að vita, hver...

VERKAMENN Í HÉÐNI, GARÐA-HÉÐNI OG JÁRNSTEYPUNNI : BÚUMST TIL BARÁTTU Á EFTIRFARANDI GRUNDVELLI, ANNARS VERÐUM VIÐ YFIRUNNIR !

LÍFVÆNLEG LAUN FYRIR DAGVINNU ! (Lágmarkslaun 240-260 kr/klt) !

VÆNTUM EINSKIS AF HINUM ENDURBÓTASINNUÐU FORYSTUMÖNNUM - ÞEIR MUNU SVÍKJA OKKUR !

FULL VERKFALLS -OG SAMNINGSRÉTTINDI TIL HANDA IÐNNEMUM !

TÖKUM MÁLIN Í EIGIN HENDUR - ENGINN SEMUR FYRIR OKKUR NEMA VIÐ SJÁLFIR ! BARÁTTA OKKAR ER STÉTT GEGN STÉTT !

ENGAR OFSÓKNIR Á HENDUR VERKFALLSMÖNNUM EÐA VERKFALLSFORYSTUNNI !

11. sept. 1973
Verkamenn í Héðni.

Hér að ofan er mynd af dreifiriti því, sem verkamenn á Héðni gáfu út 11.9. s.l. með hvatningu til verkamanna Héðins, Garða-Héðins, Stálsmiðjunnar og Járnsteypunnar um sameiginlegt átak í kjarabaráttunni án þátttöku ASÍ-svikaranna. Þetta dreifirit er afleiðing af sjálfsprottinni hreyfingu verkalýðsins gegn síauknum launalækkunum auðvaldsins. Verkamenn eru tilneyddir til að taka upp baráttu gegn verkalýðsforystunni í kjarabaráttunni, því hún hefur verið hjálpartæki auðvaldsins til að hækka arðránshlutfallið á verkalýðsstéttinni og svipta kjarabaráttu hans pólitísku inntaki sínu.

Þær leiðir sem Héðinsmenn boða í dreifiriti sínu eru réttar í meginatriðum, hvað varðar sjálfstæða skipulagningu. Sú undirbúningsverkfallsnefnd, sem stofnuð var á fundi verkamanna í Héðni og Stálsmiðjunni, með fulltrúum frá báðum vinnustöðunum er fyrsti vísirinn að þessari sjálfstæðu skipulagningu verkamanna í baráttu gegn árásum auðvaldsins og er fordæmi fyrir verkamenn hvar sem er á Íslandi í kjarabaráttunni. Stærsta hættan fyrir þetta form á kjarabaráttunni er að inn í verkfallsforystuna komist agentar fagfélagsforystunnar eða aðrir þeir, er reyna að afvegaleiða baráttuna og takmarka hana við kjarabaráttuna eingöngu eða gera verkfallsstjórnina að skriffinnskunefnd við hlið fagfélaganna. Meðlimir verkfallsforystu eða -nefndar, verða að sækjast eftir að hækka stéttarmeðvitund sína um auðvaldsþjóðfélagið og lyfta kjarabaráttunni meðvitað upp á svið stéttabaráttu gegn auðvaldsstéttinni á Íslandi. Við sendum félögum okkar í Héðni og Stálsmiðjunni baráttukveðjur og munum í næsta eintaki Stéttabaráttunnar víkja að baráttunni í Héðni og Stálsmiðjunni aftur, með nánara efni frá verkamönnunum sjálfum.

FRAMHALD Á BAKSÍÐU

KAMBÓDÍA

Þjóðfrelsisfylkingin sækir fram til lokasigurs

Frelsishreyfingin í Indókína hefur á þessu ári unnið hernaðarlega mikilvægan sigur. Parísarsamningurinn um Víetnam, sem þvingaði bandarísku heimsvaldasinnana til að hætta opinberlega stríðsrekstri, var afgerandi sigur fyrir víetnamska alþýðu og leiddi af sér nokkuð breyttar baráttuaðferðir þar.
En í dag beinast augu alþýðu Indókína og allra andheimsvaldasinna að Kambódíu. Þar er baráttan komin á lokastig og þrátt fyrir gífurlegar loftárásir bandarísku B-52 sprengjuflugvélanna til skamms tíma og annars stuðnings af hálfu bandarísku heimsvaldasinnanna við Lon Nol klíkunna er það aðeins tímaspursmál hvenær Phnom Penh fellur í hendur þjóðfrelsisfylkingarinnar.

Hermenn úr þjóðfrelsisfylkingu Khmera, FUNK. Það er aðeins með alþýðustríðinu, að kúguðu þjóðunum mun takast að vinna sigur á heimsvaldastefnunni.

Við fyrstu sýn mætti halda, að ástandið í Kambódíu hafi ekki breyst svo mikið síðasta hálfa árið. Þjóðfrelsisfylkingin hefur í dag, eins og fyrir 6 mánuðum, yfirráð yfir meira en 90% landsins.

Ástandið í Kambódíu þróast og breytist hratt, nú síðast náði þjóðfrelsisfylkingin á sitt vald þriðju stærstu borg landsins, Kompong Cham.
Þessi þróun sést einna bezt á hinu kröftuga og árangursríka uppbyggingarstarfi á frelsuðu svæðunum, sem er í hróplegri mótsögn við upplausnina og neyðina á svæðunum, sem Lon Nol klíkan heldur enn á sínu valdi.

Síðustu vikurnar, sem sprengjuárásir bandarísku heimsvaldasinnanna stóðu yfir, flýðu um 150.000 manns af þeim svæðum, er harðast urðu úti. Í dag er tala flóttafólks í Phnom Penh komin yfir hálfa milljón. Hinn stríði straumur flóttafólks veldur miklu atvinnuleysi og dýrtíð, sem hefur þýtt gífurlega neyð, ekki bara fyrir flóttafólkið, heldur líka borgarbúana og stóran hluta af her Lon Nols klíkunnar.

Í her klíkunnar gerast stöðugt fleiri hermenn liðhlaupar og mikil mótmælaalda hefur gengið yfir meðal óbreyttra hermanna, því að laun þeirra hafa ekki verið greidd í langan tíma. Það er reyndar ekkert skrítið, þar sem yfirmennirnir hafa stolið þeim og sett á bankareikninga sína erlendis.

ROTTURNAR FLÝJA SÖKKVANDI SKIPIÐ.

Ástandinu hjá Lon Nol klíkunnu má helst líkja við rotturnar, sem flýja sökkvandi skipið.

Stöðugt fleiri leppar flýja land, oft með stórar fjárfúlgur, sem þeir hafa rakað saman. Sjálfur hefur Lon Nol nýlega komið undan allri fjölskyldu sinni og mestum hluta af auðæfum sínum. Þetta hefur gengið svo langt, að hann hefur nú upp á síðkastið orðið að kalla saman blaðamannafundi hvað eftir annað til að sanna, að hann væri ekki sjálfur á faralds fæti. Mikill fjöldi diplómata hefur einnig yfirgefið Phnom Penh.

Á frelsuðu svæðunum er ástandið allt annað. Þar hefur vígorðið "vopnuð barátta fyrir algjörum sigri" verið sett á oddinn og FUNK (þjóðfrelsisfylkingin) hefur aldrei verið jafn öflug bæði vegna frábærrar uppbyggingar hersins og þess sem mikilvægara er baráttuandans hjá alþýðunni og beinni þátttöku hennar í baráttunni.

BARÁTTAN ER TVÍÞÆTT: PÓLITÍSK OG HERNAÐARLEG.

Við höfum slegið því föstu, að styrkur þjóðfrelsisfylkingarinnar sé nógu mikill til að hann geti tekið Phnom Penh, og gerum það enn. Hvernig stendur þá á því, að borgin er ekki enn fallin? Fyrir því eru tvær meginástæður.

Í alþýðustríðum er baráttan tvíþætt, pólitísk og hernaðarleg. Þetta þýðir, að frelsisherinn hefur ekki áhuga á Phnom Penh nema hann njóti fylgis alþýðunnar, sem þar býr. Þegar hún hefur tekið ósveigjanlega afstöðu með pólitíkinni, þá er tíminn kominn fyrir þjóðfrelsisfylkinguna að gera árás. Það má reyndar telja víst, að þetta skilyrði sé nú fyrir hendi.
Íbúar borgarinnar hafa síðasta árið tekið æ einarðari afstöðu með byltingaröflunum, bæði vegna upplausnarinnar hjá Lon Nol klíkunni og uppbyggarinnar á frelsuðu svæðunum.

HEIMSVALDASINNARNIR LEGGJA Á RÁÐIN.

Nú má telja fullvíst, að bandarísku heimsvaldasinnarnir ætli að standa við þá ákvörðun sína að hætta loftárásunum á Kambodíu, a.m.k. fyrst um sinn.

GRUNK hefur leitt getum að því, hvaða aðferðum þeir munu beita í staðinn. Í skjali, sem þeir sendu frá sér nú fyrir nokkru, segja þeir um ráðagerðir Bandaríkjamanna:

> "Nixon vinnur nú að nýju plani til að breiða út stríðið í Kambódíu. Weyland hershöfðingi, yfirmaður Kyrrahafsflotans, og John Vogt hershöfðingi, yfirmaður 7. flugdeildarinnar, sem hefur bækistöðvar á Thailandi, heimsóttu nýlega Saigon og Phnom Penh til að þróa áfram nýja áætlun, í samráði við innlend leiguþý, um árás kambódískra hersveita með herdeildum frá Saigon og Bangkok og hugsanlega einnig bandarískum hermönnum."

Um langan tíma hafa yfir 10.000 Thailenskir hermenn tekið þátt í stríðinu við hlið herja Lon Nols. Að bandarísku heimsvaldasinnarnir reyni sem síðasta örþrifaráð að stöðva sig-

FRAMHALD Á BAKSÍÐU

Stéttabaráttan

STÉTTABARÁTTAN 5. tbl.
19. sept. 1973
Útgefandi: Kommúnistasamtökin m-l
Pósthólf 1357 Rvk.
Ritstj.og ábm.: Hjálmtýr Heiðdal.

LEIÐARI:

"Að útskýra fyrir fjöldanum hið óhjákvæmilega og nauðsynlega í að segja skilið við hentistefnuna, að skóla hann fyrir byltinguna með miskunnarlausri baráttu gegn hentistefnunni, að nota reynsluna af stríðinu til að afhjúpa allar svívirðingar frjálslyndu, þjóðlegu verkalýðspólitíkurinnar og eiga hana – þetta er hin eina marxíska lína innan alþjóðlegu verkalýðshreyfingarinnar."

(Lenín, Heimsvaldastefnan og klofningur sósíalismans, Coll. Works, 23. bindi, bls. 120).

Verkalýðsforystan handbendi auðvaldsins

Meginspurningin, þegar fjallað er um verkalýðsfélögin, er engan veginn hvort "forystan" setur fram umbótakröfur, sem eru aðgengilegar fyrir kapítalistana, eða umbótakröfur, sem eru óaðgengilegar fyrir kapítalistana. Öll fagleg barátta hlýtur um leið að vera pólitísk barátta, meginspurningin er því afstaða verkalýðsfélaganna til stéttabaráttunnar og verkalýðsbyltingarinnar. Dimitroff hefur skilgreint afstöðu verkalýðsfélaganna:

"Annaðhvort með verkalýðnum - gegn auðvaldinu; eða með auðvaldinu - gegn verkalýðnum! Annaðhvort samherji byltingarinnar - eða í fótgönguliði gagnbyltingarinnar! Það er ekki til neinn meðalvegur!"

(Um verkalýðssamtökin, sænsk útgáfa, bls. 18.)

Það orkar ekki tvímælis, að verkalýðssamtökin á Íslandi í dag þjóna ekki hagsmunum verkalýðsins, heldur auðvaldsins. Forysta ASÍ hefur yfirgefið grundvöll verkalýðsstéttarinnar og gengið á mála hjá borgarastéttinni. Þannig eru verkalýðssamtökin, undir stjórn verkalýðsaðalsins, orðin tæki borgarastéttarinnar og þjóna í bráð og lengd hagsmunum hennar.

Hverjar eru orsakir þessarar þróunar? Með því að auðvaldið þróast frá stigi frjálsrar samkeppni yfir á stig einokunar og heimsvaldastefnu gerist það, að fjármálaauðvaldið kaupir upp efsta lag verkalýðsins með þeim aukagróða, sem heimsvaldið rakar saman.

Það er einkenni allra heimsvaldalanda, að upp koma borgaralegir verkalýðsflokkar. Ísland er engin undantekning, hér hafa Alþýðuflokkurinn og síðar Alþýðubandalagið og Sósíalistaflokkurinn þjónað þessu hlutverki.

"Borgarastéttin hefur nú þegar í öllum löndum myndað, alið upp og tryggt sér "borgaralega verkalýðsflokka", sem samanstanda af þjóðrembingssósíalistum."

(Lenín, Heimsvaldastefnan og klofningur sósíalismans.)

Í öllum heimsvaldalöndum hefur borgarastéttin skipulagt "verkalýðsflokk", sem gegnir því hlutverki að vera þjóðfélagsleg höfuðstoð hennar, með því að halda forystu baráttunnar í höndum sér, afvegaleiða hana inn á brautir þingræðisins og sundra alla stéttabaráttu verkalýðsins.

Verkalýðsaðallinn

"Verkalýðsaðallinn" hefur alla sína lífsafkomu bundna við gróða auðvaldsins, hann hefur í rauninni gengið inn í borgarastéttina og er orðinn samgróinn henni. Þessir launuðu fulltrúar borgarastéttarinnar innan verkalýðshreyfingarinnar eru grundvöllur hentistefnunnar, sem hvarvetna hefur klofið verkalýðshreyfingu nútímans.

Baráttan gegn borgarastéttinni, án hinnar miskunnarlausustu baráttu, gegn þessu svikaþýi, eru bara orðin tóm.

Taktík KSML verður að miðast við að afhjúpa svik verkalýðsaðalsins í ASÍ frammi fyrir verkalýðsfjöldanum, vinna fjöldann af þjónustu hans við borgarastéttina og raunveruleg markmið hans, einangra hann frá hinum venjulega verkamanni og byggja upp verkalýðsfélögin til hatrammrar baráttu gegn borgarastéttinni.

Lenín sýndi fram á, að samband var á milli hentistefnunnar innan alþjóðlegu verkalýðshreyfingarinnar og heimsvaldastigs auðvaldsþjóðfélagsins. Þannig er því einnig varið með íslensku hentistefnumennina, pólitískt og hagfræðilegt samband þeirra við borgarana er augljóst.

"Verkalýðsaðallinn" tekur alls staðar þátt í samstarfi með einokunarauðvaldinu og gætir hagsmuna þess í hvívetna. Hannibal og Björn Jónsson hafa báðir klifið stigann úr forsetaembætti ASÍ uppí ráðherrastólana. Eðvarð Sig., formaður Dagsbrúnar, situr á alþingi, varaformaðurinn Guðmundur "Jaki" á sæti í borgarstjórn sem varafulltrúi og svo mætti lengi telja.

Algengt er, að svikurunum í "verkalýðsforystunni" sé umbunað fyrir þjónustu þeirra við auðvaldið með stöðum í ríkiskerfinu, m.a. á þann hátt er þessi "verkalýðsaðall" keyptur upp af einokunarauðvaldinu. Yfirlýsingar ASÍ-forystunnar eru allar á einn veg: "kjarabæturnar verður að reikna út frá hagvextinum", ekki er rúm fyrir "verulegar" kjarabætur o.s.frv., samtímis því sem launaaukningin yrði að vera 100%, ef hún ætti að fullnægja þörfum verkalýðsins. ASÍ-forystan er styrkasta vígi íslenska einokunarauðvaldsins innan herbúða verkalýðsins í dag ásamt þingræðisjesúítum Alþýðubandalagsins, sem gegna því hlutverki að veita allri baráttu verkalýðsins inn á farvegi hins borgaralega lýðræðis.

Því verður að beina baráttu verkalýðsins gegn þessum þjónum borgarastéttarinnar, það er skilyrði fyrir því að byltingin geti orðið að veruleika.

Ökónómismi smáborgaranna

Í kjarabaráttunni láta smáborgaralegu sósíalistarnir ekki sitt eftir liggja. Þeir ganga að því með oddi og egg að setja fram róttækari umbótakröfur en verkalýðsaðallinn í ASÍ-forystunni og styðja við bakið á þeim hluta ASÍ-forystunnar, sem lengst vill ganga í umbótum á auðvaldsþjóðfélaginu.

Lýsandi fyrir þessa smáborgaralegu afstöðu er borginmannleg yfirlýsing Neista í 7. tbl. ´73 um að forysta ASÍ hafi tapað! Að "krafan um full yfirráð verkalýðshreyfingarinnar yfir lífeyrissjóðunum" hafi verið "borin fram til sigurs á kjaramálaráðstefnu ASÍ, í trássi við vilja forystunnar."
Sannleikurinn er sá, að hluti stéttsvikaranna í ASÍ-forystunni lagðist gegn hinum hluta stéttsvikaranna varðandi yfirráð umbótasinnanna yfir lífeyrissjóðunum.
Sigurinn fólst í því, að hin umbótasinnaða forysta hefur áfram full yfirráð yfir lífeyrissjóðunum, í stað þess að skrefið væri stigið til fulls og atvinnurekendum veitt opinber aðild að stjórn sjóðanna! Verkafólk í íslensku auðvaldsþjóðfélagi hefur aldrei haft yfirráð yfir neinu öðru en vinnuafli sínu, lífeyrissjóðirnir eru ekkert annað en sköttun stéttsvikaranna í ASÍ á verkalýðnum, fyrir hönd auðvaldsins. Fagleg pólitík Fylkingarinnar er ökónómismi, dýrkun á vissum hluta hinnar umbótasinnuðu forystu, þeim hluta sem lengst vill ganga í umbótum innan ramma auðvaldsþjóðfélagsins. Annars vegar ótti við að fæla frá sér umbótasinnaða, en herskáa verkalýðs"leiðtoga", hins vegar frasakennd byltingarhyggja, sem m.a. birtist í skilningsleysi á hlutverki og eðli verkalýðssamtaka.

Smáborgaralegur vingulsháttur

Í "Kröfum verkalýðsmálaráðstefnu", sem haldin var á vegum Fylkingarinnar kemur þetta skýrt fram:

"Þessari forystu (ASÍ-forystunni/ okkar innskot) verður íslenskur verkalýður að hafna í eitt skipti fyrir öll, en takast í stað þess á við það verkefni að byggja upp sitt eigið forystuafl... Slíkt forystuafl getur aldrei verið annað en kommúnískur flokkur." (Neisti, 7.tbl. ´73, bls. 5, undirstr. okkar).

Að halda því fram, að hinn kommúníski flokkur muni koma í stað verkalýðssamtakanna er rangt, verkefni flokksins er að vera framvörður stéttarinnar í byltingarbaráttunni, en fagfélögin eru fjöldafélög verkalýðsins, sem ná yfir alla verkamenn, en ekki bara kommúníska verkamenn. Hvorugt getur komið í stað hins. Slíkt er fjarstæða að ætla, að einu sinni meirihluti verkamanna muni gerast félagar í kommúnískum flokki fyrir byltinguna, eða hitt að heildarsamtök verkalýðsins geti komið í stað flokksins, framvarðarsveitarinnar.
Pólitík Fylkingarinnar ber öll einkenni vingulsháttar smáborgaranna, annars vegar ófrjó byltingarhyggja, sem birtist í vanhugsuðum frösum um kommúnískan flokk og hins vegar undansláttur við borgaralega umbótapólitík ASÍ-forystunnar, getuleysi til að reka sjálfstæða pólitík.

Hin hlið ökónómismans er hlutleysiskenningin eða afneitunin á pólitísku eðli faglegu baráttunnar.
Í málgagni eins af afkvæmum ökónómismans, "Baráttusamtaka Verkafólks", sem Fylkingin og Sósíalistafélag Reykjavíkur stóðu að, segir:

"Þegar Baráttusamtök verkafólks voru stofnuð var það tekið fram, að þau myndu algjörlega halda sig utan við flokkapólitík, enda orðið nóg af svo góðu innan verkalýðsstéttarinnar."
(Verkalýðsblaðið, 2. tbl. 1973, bls. 6)

Þessi afneitun á pólitísku eðli kjarabaráttu verkalýðsins er einkennandi fyrir ökónómismann og stendur í skarpri mótsögn við afstöðu marxista-lenínista. Það sýnir best ályktun frá III. þingi Komintern um faglegu baráttuna:

"En í raun og veru voru verkalýðssamtökin aldrei hlutlaus og gátu ekki verið það, þrátt fyrir besta vilja. Hlutleysi verkalýðssamtakanna er ekki aðeins skaðlegt fyrir verkalýðinn, heldur einnig ómögulegt að framkvæma. Í baráttunni milli launavinnu og auðmagns getur ekkert af fjöldasamtökum verkalýðsins verið hlutlaust."

Raunverulegt hlutverk smáborgaranna í Fylkingunni og Sós.fél. Rvk. er að bakka upp borgaralega pólitík ASÍ-forystunnar, að mynda varnargarð til vinstri við ASÍ-forystuna, svo tangarhaldi borgaranna á verkalýðnum sleppi ekki, þó að tiltrú verkalýðsins á ASÍ-forystunni réni.
Eina leiðin er skipulagning á stéttarlegum grundvelli, gegn borgurunum og bandamönnum þeirra innan raða verkalýðsins, hvort sem er innan AB, SR eða Fylkingarinnar.

Væntið einskis af endurbótasinnuðu verkalýðsforystunni!

Í kjarabaráttunni hafa verkamenn eitt vopn til baráttu gegn stöðugum launalækkunartilraunum auðvaldsins, vopnið er verkfall!
Eining verkamanna gegn kapítalistunum í verkföllum er algjör nauðsyn til þess að verkfallið takist, þ.e.a.s. að kröfurnar nái fram að ganga.

Í þessari baráttu skoðast allur undansláttur því sem svik og þeir, sem reyna með moldvörpustarfsemi að grafa undan samstöðunni, slá af kröfunum og hætta verkfallinu, eru óvinir verkalýðsstéttarinnar í kjarabaráttunni.
Verkalýðs"forystan" er einmitt slíkir svikarar og óvinir verkalýðsstéttarinnar, þeir eru launaðir erindrekar borgarastéttarinnar innan verkalýðsstéttarinnar, launaðir til að halda til baka öllum kröfum um kjarabætur og ef ekki verður komist hjá þeim og þeir neyðast jafnvel til að lýsa yfir verkfalli, þá er þeirra hlutverk í sýndarleiknum að þreyta baráttuvilja verkalýðsins og leiða verkfallið til ósigurs.

Þess vegna verður höfuðvígorð verkalýðsins í kjarabaráttunni að vera:
"Væntið einskis af endurbótasinnuðu forystunni, hún mun svíkja okkar!"
"Tökum málin í eigin hendur!"
"Búumst til baráttu, annars verðum við sigruð!"

Þrátt fyrir að í verkföllum sýni öreigastéttin samstöðu stéttarinnar og sýni fram á baráttu milli borgarastéttar og öreigastéttar leiðir það ekki til sigurs, ef við í lengdina snúum okkur algjörlega að henni eins og ökónómistarnir halda fram, að verkalýðnum beri að beina öllum sínum kröftum að.

En ökónómistunum og borgarastéttinni mun ekki verða að ósk sinni eða með orðum Engels um verkföll verkamanna í Englandi:

"Fólki, sem þolir svo miklar þjáningar til að koma einum borgara á kné, mun takast að brjóta á bak aftur veldi allrar borgarastéttarinnar."

En til þess að öreigastéttin láti ekki staðar numið við verkfallsbaráttuna, sem er aðeins "stríðsskóli", en ekki stríðið sjálft, er nauðsynlegt að stéttvísasti hluti stéttarinnar, þeir sókndjörfustu og baráttufúsustu, taki höndum saman við þau samtök, sem tekið hafa upp baráttuna fyrir sósíalismanum, sem er raunverulega stríðið sjálft.
Við megum ekki láta einangra okkur frá pólitísku baráttunni, því ef við berjumst aðeins fyrir krónu til eða frá sjáum við engan enda á því stríði, heldur aðeins stöðugar endurtekningar, en okkur hefur ekki miðað nær því að tryggja okkur lífvænleg laun.

Eftir hverja kjarasamninga, sem oftast eru svikasamningar af hendi verkalýðsaðalsins, tekur það stuttan tíma fyrir borgarastéttina að koma laununum langt niður fyrir lífslágmark, þannig að verkamannafjölskyldan verður að þræla myrkranna á milli til að hafa í sig og á.
Þess vegna, ef verkamenn ætla að tryggja sér og sínum annað hlutverk en þrælshlutverkið, verður að hafna öllum hugmyndum um krónubaráttuna sem eitthvert markmið í sjálfu sér og setja fram vígorðið: "Sósíalisminn er eina lausn verkalýðsstéttarinnar undan þrælskúgun auðvaldsins."

Barátta okkar er stétt gegn stétt, aðeins með hruni auðvaldsþjóðfélagsins og uppbyggingu alræðis öreiganna getum við tryggt endanlega hagsmuni verkalýðsstéttarinnar.

Orðabók öreigans

Frá og með þessu blaði leggjum við niður Orðabók Öreigans. Það er skoðun okkar, að nú þegar við hefjum kröftuga útgáfu Rauða Fánans, fræðilegs málgagns KSML, eftir nokkuð langdregna byrjun, mun grundvöllurinn fyrir orðabókina ekki lengur vera fyrir hendi í því formi, sem verið hefur.
Hlutverk orðabókarinnar hefur verið að skýra út helstu hugtök marxismans-lenínismans og ber að skoða hana í ljósi þess langa tímabils, sem fræðikenning öreiganna hefur ekki átt sér stöðugan vettvang, eða allt frá 1935 fram til dagsins í dag.
Með því að fræðilegt málgagn samtakanna byrjar reglubundna útgáfu munu hugtök marxismans-lenínismans hljóta miklu fullkomnari útskýringu en orðabókin nokkurn tímann var fær um að gefa.

Hafið samband við KSML

AKUREYRI: Hafið samband við fulltrúa KSML: Guðmund Ármann Sigurjónsson, Þórunnarstræti 135, P.O. Box 115.
Auk þess selur Bóka- og Blaðasalan Brekkugötu 5 útgáfuefni KSML.
ESKIFJÖRÐUR: Umboðsmaður fyrir útgáfuefni KSML: Elías Kristinsson, Lambeyrarbraut 10.
REYKJAVÍK: KSML Skólastræti 3b, eða pósthólf 1357.
SELFOSS: Fulltrúi KSML þar er Jóhannes Gunnarsson, Vallholti 34.

Lesið bæklinga KSML

Þegar hafa komið út 4 bæklingar á vegum KSML. Þeir eru:

REYNSLAN AF KJARABARÁTTUNNI. (Ályktun Alþjóðasambands Rauðra Verkalýðsfélaga 1929 um baráttuaðferðir í verkföllum). Kr. 50.oo

UM VERKFÖLL. (eftir Lenín) (Greinargóð skilgreining á almennum atriðum um eðli og orsakir verkfalla) Fjölritaður Kr. 50.oo

DÍALEKTÍSKA OG SÖGULEGA EFNISHYGGJAN. (eftir Stalín) (2. námsfundur í námshring KSML með formála og eftirmála KSML) Kr. 100.oo

UM FLOKKINN. (8. námsfundur í námshring KSML með formála KSML) Kr. 100.oo

Enginn sósíalismi á Kúbu
SÓSÍAL-HEIMSVALDASTEFNAN ALLSRÁÐANDI

Tveim árum eftir byltinguna á Kúbu 1959 lýsti Fídel Kastró því yfir, að byltingin hafi verið sósíalísk. Þessa staðhæfingu hafa ýms "róttæk" samtök og allrahanda vinstrisinnar tekið hráa upp og útbreitt sem algild sannindi þess, að á Kúbu hafi þróast sósíalískt þjóðskipulag síðan eigur bandarískra kapítalista á Kúbu voru teknar eignanámi og þjóðnýttar. En hefur raunverulega verið um sósíalíska þróun að ræða á Kúbu síðan byltingin var framkvæmd undir forystu skæruliðahóps Fídels Kastrós? Er Kúba sú sósíalíska paradís sem af er látið? Til þess að geta svarað þessum spurningum verðum við að byrja á því að gera okkur grein fyrir því þjóðfélagslega og efnahagslega ástandi, sem ríkti á Kúbu fyrir byltinguna.

Fidel Castro í vinahópi. "Byltingarleiðtoginn" heimsækir sósíal-heimsvaldasinnana til að semja um innlimun Kúbu í Comecon og tryggja þar með efnahagsleg yfirráð Brésneff-klíkunnar á Kúbu.

Áhrif USA-heimsvaldstefnunnar á Kúbu.

Eins og flest ríki Rómönsku Ameríku hafði Kúba verið spánsk nýlenda þar til 1898 að Bandaríkin tóku við af Spánverjum. Bandarísk yfirvöld settu mútuþæga einræðisherra við völd á Kúbu, sem síðan stjórnuðu með mikilli hörku og grimmd. Fyrir byltinguna 1959 bar Kúba öll einkenni þeirra kúguðu landa þriðja heimsins, sem verst voru stödd: gífurlegt atvinnuleysi, tilfinnanlegur húsnæðisskortur, menntunarleysi á háu stigi, hungurdauði. Verst var ástandið í sveitunum þar sem 1/2 millj. landbúnaðarverkamanna höfðu vinnu aðeins fjóra mánuði ársins, áttu enga jörð og fjölskyldurnar bjuggu í hreysum, sem voru margfalt vesældarlegri en lélegustu húsnæðin í borgunum. Fyrir byltinguna ´59 höfðu bandarísku heimsvaldasinnarnir yfirráð fyrir 40% af hrásykurframleiðslunni (en 80-85% útflutningsverðmæta Kúbu er sykur og fór mest af honum til USA), 23% af annars konar iðnaðarframleiðslu, 90% af síma- og rafmagnsfyrirtækjunum, helminginn af járnbrautunum, stóran hluta af bankafjármagninu og svo mætti lengi telja. Meðan amerísku auðjöfrar bjuggu í lúxushúsnæðum og sleiktu sólina á baðströndunum (allar baðstrendur voru í einkaeign), spilafýknin og vændislifnaðurinn þreifst í borgunum, lifði verkalýðurinn til borga og sveita við sult og seyru.
26. júlí 1953 markar tímamót í sögu kúbönsku þjóðarinnar. Þann dag hugðust á annað hundrað uppreisnarmenn undir forystu Fídels Kastrós ná á sitt vald aðalherbúðum Batista-klíkunnar í Moncada virkinu, sem staðsett er í Santiago de Cuba, næststærstu borg landsins. Byltingartilraunin misheppnaðist algjörlega; Batista lét skjóta marga af uppreisnarmönnunum þar sem til þeirra náðist og handtók fjölda manns, þ.á.m. Fídel. En þrátt fyrir að þessi uppreisnartilraun færi út um þúfur, varð hún til þess að efla baráttuhug alþýðunnar gegn fasistastjórn Batista og bandarísku heimsvaldastefnunni, sem að lokum leiddi til sigurs, 1. jan. 1959, undir forystu skæruliðahóps Kastrós, Che Guevara og Camillos Cienfuegos. En sá sigur var ekki nema hálfur sigur, því að völdin komust aldrei í hendur verkalýðsins og kotbændanna - það var hin þjóðlega borgarastétt, sem tók völdin.

Ekki sósíalísk bylting - heldur borgaraleg.

Eftir að allar eigur bandarískra auðkýfinga höfðu verið þjóðnýttar, hugðust USA-heimsvaldasinnarnir ganga milli bols og höfuðs á Kastróstjórninni með innrásinni í Svínaflóa. Sú gagnbyltingartilraun var umsvifalaust brotin á bak aftur. Hið byltingarsinnaða frelsisstríð á Kúbu var framsýn barátta, og því hlutu allir kommúnistar að styðja hana. Samt sem áður komumst við ekki hjá því að gagnrýna veigamikil atriði:

1) Skæruliðahópurinn hafði aldrei fullkomið vald á fræðikenningu öreigastéttarinnar. Fræðikenningin varð honum aldrei leiðarljós í starfi.

2) Forystuhlutverki kommúnistaflokks í frelsisbaráttunni, sem er eitt höfuðskilyrði fyrir því að takast megi að leiða ný-lýðræðislegu byltinguna í átt til sósíalismans, var hafnað.

3) Verkalýðsstéttin var ekki leiðandi stétt í baráttunni, heldur smáborgarar og fólk úr ýmsum millihópum, einkum menntamenn, eins og stéttarleg samsetning skæruliðahópsins bar með sér.

4) Byltingin ´59 getur ekki verið sósíalísk eins og Kastró lýsir yfir, heldur ný-lýðræðisleg. Ný-lýðræðislegt stjórnarfar er sögulega nauðsynlegt skref, sem verður að stíga áður en unnt er að byggja sósíalískt þjóðskipulag, þegar um nýlendu er að ræða. Um þetta hefur Maó formaður sagt: "Meðan um er að ræða byltingar í nýlendum og hálfnýlendum hlýtur ríkið og stjórnmálavaldið að vera í grundvallaratriðum af sömu gerð, þ.e. nýlýðræðislegt ríki, er lýtur sameiginlegu alræði ýmissa stétta, sem andvígar eru heimsvaldastefnunni." (Maó Tsetung: Nýtt lýðræði, Ritgerðir I, bls. 96).

Hér var því ekki um að ræða pólitískt meðvitaða baráttu í þeim skilningi, að marxismanum-lenínismanum var ekki beitt við hinar sérstöku aðstæður á Kúbu. Hernaðarlega baráttan var látin sitja í fyrirrúmi í stað pólitíkurinnar. (Þessa taktík vinstrihentistefnumanna ætlaði Che Guevara að beita í Bólivíu, en mistókst gjörsamlega svo sem kunnugt er).

Þetta eru m.a. ástæðurnar fyrir því, að byltingin á Kúbu staðnaði. Það sem þó er þyngst á metunum því til sönnunar, að um sósíalisma getur ekki verið að ræða á Kúbu, eru hin gífurlega efnahagslegu ítök, sem Sovétríkin - sósíalheimsvaldastefnan - eiga á Kúbu.

Efnahagsáhrif sósíal-heimsvaldastefnunnar á Kúbu.

Þegar Bandaríkin settu algjört verzlunarbann á Kúbu, sneru leiðtogarnir sér til Sovétríkjanna um aðstoð. Það stóð ekki á endurskoðunarsinnunum í Kreml að hagnýta sér þetta nýja áhrifasvæði; þeir hófu þegar útflutning fjármagns til Kúbu, seldu þeim olíu, en fengu talsvert af sykri í staðinn og komu sér upp eldflaugastöð. En þetta var aðeins upphafið á nánari samskiptum Kúbustjórnar og sósíal-imperíalismans; þau "vináttubönd" hafa styrkst með hverju ári. Kúba hefur gerst æ háðari USSR-heimsvaldasinnunum: sífellt meira fjármagn streymir til Kúbu í formi "lána" og "efnahagsaðstoðar", þannig að Kúba er orðið stórskuldugt Sovétríkjunum, samningar eru gerðir á æ fleirum sviðum, sem eru þess eðlis, að heimsvaldasinnarnir fá yfirráðarétt yfir hluta af framleiðslunni, sem hlýtur að hafa í för með sér aukið arðrán sovéskrar borgarastéttar á kúbönskum verkalýð. Slíkur samningur hefur nýlega verið gerður varðandi framleiðslu og útflutning á nikkel, en á Kúbu er að finna einhverjar auðugustu nikkelnámur í heimi. Fyrir tveimur árum gerðist Kúba svo formlegur aðili að Comecon, sem er efnahafsbandalag sósíal-imperíalistanna í A-Evrópu. Allt þetta hefur haft þær afleiðingar að grafið hefur verið undan efnahagslegu sjálfstæði landsins og Kúbubúar hafa átt í miklum efnahagsörðugleikum síðustu árin.

Launamál hafa verið í miklum ólestri á Kúbu og launamismunur er allmikill. Í sumum starfsgreinum hafa launin staðið í stað frá því fyrir ´59 og lækkuðu jafnvel um tíma í nokkrum iðngreinum. Á sama tíma hafa tæknimenntaðir "ráðgjafar" frá Austur-Evrópu margfalt verkamannakaup, vinna auk þess færri stundir á dag og njóta ýmissa fríðinda umfram verkafólk.

Kúba ver pólitík endurskoðunarsinnana.

"Efnahagskerfið er grundvöllurinn, en stjórnmálin eru samanþjöppuð tjáning efnahagskerfisins." (Maó: Nýtt lýðræði, Ritgerðir I, bls. 82).

Pólitískur áróður Kúbustjórnar endurspeglar efnahagsáhrif sósíal-imperíalismans á Kúbu. "Kommúnistaflokkur" Kúbu, sem stofnaður var hálfum áratug eftir byltinguna, hefur tekið afstöðu með endurskoðunarsinnaðri klíku Bréfsnefs & Co. í öllum mikilvægustu málunum. Hann hefur varið stefnu sósíal-heimsvaldasinnana og stutt með ráðum og dáð og rekið öflugan áróður fyrir því, að Sovétríkin séu höfuðvígi sósíalismans í dag og mesta vinaþjóð Kúbu. Jafnframt því sem efnahagsítök USSR á Kúbu hafa aukist, hefur áróður fyrir sovésku borgarastéttinni á Kúbu færst í aukana. Þetta kom einkar skýrt í ljós á þingi "hlutlausra" ríkja í Algeirsborg fyrir skömmu, þegar Kastró hélt uppi áköfum vörnum fyrir utanríkispólitík sósíal-imperíalistana. Þessum þvættingi vísaði Síanúk, leiðtogi FUNK-þjóðfrelsishreyfingar Kambodíu, til föðurhúsanna með því að benda á stuðning USSR við einræðisstjórn Lon Nols, sem gerir aumkunarverðar tilraunir til að kæfa frelsisbaráttu kambódískrar alþýðu í skjóli bandarísks hernaðarstyrks.

Það er því ljóst, að Kúba er efnahagslega undirokuð af Sovétríkjunum, sósíalheimsvaldastefnunni. Fegrun á ástandinu á Kúbu þýðir þess vegna í raun og veru fegrun á sósíal-imperíalismanum.

Sem heiðarlegir and-heimsvaldasinnar hljótum við af afneita öllum stuðningi við Kúbustjórn, en styðjum kúbanska alþýðu með því að berjast gegn sósíalheimsvaldastefnunni jafn sem heimsvaldastefnunni. Besti stuðningurinn, sem við getum veitt alþýðu Kúbu hér er að berjast gegn "eigin" borgarastétt undir vígorðinu: STÉTT GEGN STÉTT.

SJÓ

SJÁLFSGAGNRÝNI

12. ágúst s.l. birtist sjónvarpsviðtal við höfund þessarar greinar, sem er félagi í KSML, um Kúbu og ástandið þar. Félaginn sagði, að á Kúbu þróaðist sósíalismi og tók þar með upp hanskann fyrir endurskoðunarstefnuna og sósíal-heimsvaldastefnuna. Þessi félagi hefur nú gert sjálfsgagnrýni á þessa röngu afstöðu sína, sem birtist hér í greinarformi um Kúbu og áhrif sósíal-imperíalismans þar í landi.

CHILE Enginn sósíalismi án byltingar

Nú eru um þrjú ár liðin síðan "marxistinn" Allende tók við völdum í Chile og með eigin orðum: "hóf leið Chile til sósíalisma" - innan ramma kapítalismans, þ.e. innan laga og þingræðis borgaranna.
Þróunin í Chile undanfarið er athyglisverð, einkum fyrir þá sök, að hún er enn ein staðfesting þess, að sósíalisminn næst aldrei í gegnum ríkisvald borgaranna eða eftir leiðum endurbótanna. Einnig er hún algjör afhjúpun á hinni rotnu pólitík sósíaldemókrata og endurskoðunarsinna, sem í heild skoðuð, þjónar engu öðru en auðvaldi "eigins" lands. Lifandi sönnun þess er pólitík "marxistans" Allende og flokks hans, Alþýðufylkingarinnar!

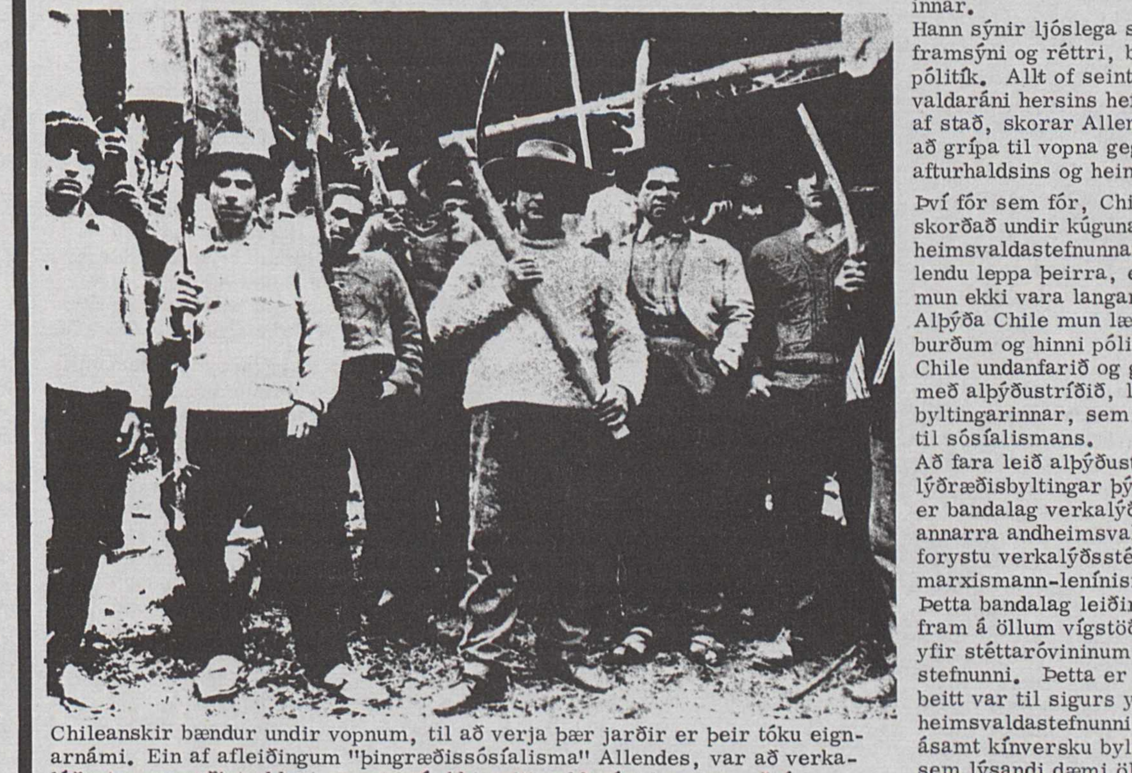
Borgarastéttin í kúguðu löndunum er klofin í tvo hluta, sem geta tímabilsbundið staðið í heiftugri mótsetningu innbyrðis. Annar hlutinn eru afætur á heimsvaldastefnunni, sem er nátengdur öðrum bakhjarli heimsvaldastefnunnar í kúguðu löndunum, hinni hálflénsku jarðeigendastétt. Fulltrúi þessa hluta landsöluborgaranna, er hægri-andstaðan, studd af USA-heimsvaldasinnunum.
Hinn hlutinn eru kapítalistar og smáborgarar, sem eiga sér málpípur meðal menntamanna. Þeir vilja losa landið undan kúgun heimsvaldastefnunnar og byggja upp innlendan, óháðan kapítalisma.
Allende er fulltrúi þessa hluta, þjóðlegu borgaranna. Efnahagslega geta þeir ekki sigrað heimsvaldasinnana í samkeppninni, heldur þurfa til þess stuðning ríkisvaldsins. Þess vegna tekur þessi barátta oft á sig mynd þjóðnýtinga af þeirri tegund, sem stjórn Allendes hefur framfylgt.

En barátta þjóðlegu borgaranna gegn heimsvaldastefnunni fyrir þjóðlegu sjálfstæði hefur undir forystu Allendes og Alþýðufylkingarinnar leitt Chile í efnahagslega og pólitíska kreppu.

EFNAHAGSLEGA: Hinar þjóðnýttu iðngreinar er ekki hægt að starfrækja nema að hálfu leyti eða engu vegna skorts á hrávörum, varahlutum eða tæknilegri sérþekkingu, sem heimsvaldasinnar hafa dregið undan til þess að auka pressuna á ríkisstjórnina. Engar fjárfestingar eiga sér stað vegna skorts á auðmagni. Þvert á móti flytja landsöluborgararnir og heimsvaldasinnarnir út auðmagn og bíða og sjá hvað setur. Hin ofsalega verðbólga étur stöðugt upp sultarlaun verkafólksins, þrátt fyrir hjálparvana tilraunir stjórnarinnar til að leiðrétta launin með því að prenta fleiri seðla.

PÓLITÍSKT: Eftir sem á hefur liðið í stjórnartíð Allendes hefur hin pólitíska upplausn aukist. Heimsvaldasinnar og afturhaldið innanlands reyna með hryðjuverkum, leynimakki innan hersins og pólitískum og efnahagslegum þvingunum að fá Allende til að gefast upp og leiða Chile aftur undir þrælatök USA-heimsvaldastefnunnar.
Þetta, ásamt vanmættinum til að halda efnahagskerfinu uppi nema með stuðningi heimsvaldasinnanna, hefur neytt Allende upp að veggnum og til að velja: annaðhvort að skipuleggja fjöldann til baráttu, láta verkamennina taka yfir fyrirtækin og bændurna taka jarðir gósseigendanna eignarnámi og vopna þá vegna hinnar vopnuðu íhlutunar, sem yrði óhjákvæmileg af hálfu USA-heimsvaldasinna og innlendra leppa þeirra -- eða láta hið efnahagslega gjaldþrotabú í hendur heimsvaldasinnum, taka upp samvinnu við afturhaldið og láta herinn "koma aftur á lögum og reglum" í landinu til þess að verja til hins ýtrasta blekkingavef laganna.

Og Allende hefur í reyndinni þegar valið; eftir fleiri vikna samningamakk við afturhaldið tók hann þann kost að fylla í skörð stjórnar sinnar með háttsettum mönnum úr hernum. Hann segist vilja "forðast borgarastyrjöld", en einmitt sú "borgarastyrjöld" er í raun og veru ekkert annað en vopnuð uppreisn alþýðunnar gegn heimsvaldastefnunni og hinu innlenda afturhaldi, og sá friður er hann vill koma á þýðir hefnd afturhaldsins.
Að Allende velur þennan kostinn sýnir glögglega hverra stéttarhagsmunum hann þjónar!

Chileanskir bændur undir vopnum, til að verja þær jarðir er þeir tóku eignarnámi. Ein af afleiðingum "þingræðissósíalisma" Allendes, var að verkalýðurinn vopnaðist aldrei og gat því ekki veitt valdaráni hersins viðnám.

Strax eftir kosningasigur sinn lýsti Allende yfir eftirfarandi í ræðu:

"Chile hefur göngu sína til sósíalismans, án þess að hafa nokkurn tímann upplifað borgarastyrjöld. Og í öllum sínum mikilleik ákveður þessi staðreynd þá leið, sem ríkisstjórnin mun fylgja í sínu nýjungaverki.... Stjórn mín mun varðveita þetta traust með því að fylgja hinni lýðræðislegu hefð landsins út í yztu æsar."

Hvað hefur svo gerst í Chile þessi undanfarin þrjú ár? Jú, það hefur verið lýst yfir umbótum á hverju sviðinu á fætur öðru, ráðherrar hafa verið útnefndir, fyrirtæki hafa verið þjóðnýtt, takmarkað eignarnám jarða hefur átt sér stað, skuldirnar hafa hrúgast upp o.s.frv. og ráfað í átt til "sósíalismans".

En í öllum málum hafa verið sniðgengnar tvær grundvallarspurningar: um ríkið og um einkaeignarréttinn.
Í dag er ástandið þannig, að Chile er ekki skrefi nær sósíalisma en það var fyrir kosningasigur Allendes; borgararnir hafa enn sitt auðmagn, sín eigin lög, sín eigin blöð. Borgarastéttin hefur öll völd í sínum höndum, en það kreppir að alþýðu Chile. Verðbólgan er gífurleg og lífsviðurværið hækkar stöðugt.

Verkamenn og fátækir bændur hafa hvað eftir annað farið út í baráttu vegna síversnandi lífsskilyrða, þeir hafa háð verkföll og lagt undir sig jarðir. Og löghlýðinn forseti sem Allende er, þá leiðir hann hvað eftir annað herlög í gildi, sendir vopnaða lögreglu gegn verkfallsmönnum og herinn gegn þeim bændum, sem taka jarðir eignarnámi.

Í stað þess að leiða baráttu verkamannanna og bændanna gegn heimsvaldastefnunni og afturhaldinu í Chile, eins og sannur marxisti myndi gera, þá stendur Allende uppi valdalaus og ráðalaus og þrefar um aukaatriði.
Borgarastéttin er sameinaðri en nokkru sinni fyrr, hún hervæðist og hótar borgarastyrjöld til þess að fella Allende og stjórn hans, hún manar smáborgarana út í verkföll, hún afsetur ráðherra Allendes.
Á meðan hefur verkalýðurinn og fátæki bændalýðurinn staðið tvístraður og forystulaus.

En í dag er þróunin á þann veg, að fjöldinn sækir æ meir til vinstri - frá Allende og Alþýðufylkingunni. Tilraun Allendes í þrjú ár hefur ekkert gert annað en sannað ómöguleika þess að koma á sósíalismanum í gegnum borgaralegt ríkisvald. Chile er einmitt lifandi dæmi þess að hin friðsamlega leið til sósíalismans er ekki í samræmi við veruleikann, sem um leið afhjúpar pólitík allra smáborgara og revisionista (svo sem AB), er mest hafa veifað þessari leið til sósíalismans.

Það er aðeins um tvær leiðir að velja í Chile í dag: tilbaka undir kúgunarhæl heimsvaldastefnunnar eða fram á við með sigursælli alþýðubyltingu. Allende forseti og fylgilið hans hafa þegar valið fyrri kostinn.

Tilbaka undir kúgunarhæl heimsvaldastefnunnar - Valdataka hersins 11. sept.

Greinin hér að ofan var rituð, áður en valdataka hersins í Chile átti sér stað nú fyrir nokkrum dögum.
Sá atburður er í rauninni beint framhald og staðfesting á inntaki greinarinnar.
Hann sýnir ljóslega skort Allendes á framsýni og réttri, byltingarsinnaðri pólitík. Allt of seint, þ.e. eftir að valdaráni hersins hefur verið hrundið af stað, skorar Allende á verkafólk að grípa til vopna gegn hernum - tæki afturhaldsins og heimsvaldasinnanna.
Því fór sem fór, Chile er nú kyrfilega skorðað undir kúgunarhæli bandarísku heimsvaldastefnunnar og hinna innlendu leppa þeirra, en þetta ástand mun ekki vara langan tíma.
Alþýða Chile mun læra af þessum atburðum og hinni pólitísku þróun í Chile undanfarið og grípa til vopna með alþýðustríðið, leið nýlýðræðisbyltingarinnar, sem áfanga á leiðinni til sósíalismans.
Að fara leið alþýðustríðsins og nýlýðræðisbyltingar þýðir, að myndað er bandalag verkalýðs, bænda og annarra andheimsvaldasinna undir forystu verkalýðsstéttarinnar með marxismann-lenínismann að vopni.
Þetta bandalag leiðir síðan fjöldann fram á öllum vígstöðum til sigurs yfir stéttaróvininum og heimsvaldastefnunni. Þetta er sú aðferð, sem beitt var til sigurs yfir bandarísku heimsvaldastefnunni í Víetnam, sem ásamt kínversku byltingunni stendur sem lýsandi dæmi öllum kúguðum þjóðum. Þetta er sú aðferð, sem beitt er í Kambódíu og Laos í dag.

Þennan sannleik reyna stéttsvikararnir í Alþýðubandalaginu og öðrum sósíaldemókrataflokkum heims að fela, því í honum felst afhjúpun á þjónustu þeirra við auðvaldið.
Þennan sannleik reyna smáborgararnir í Fylkingunni að fela með tvíræðu tali um að Allende hafi orðið "eitthvað ágengt" í baráttunni um leið og þeir dylja svik hans við verkalýð og kotbændur Chile.

S.S.

Stéttabaráttan
Öreigar allra landa sameinist! Lifi marxisminn-lenínisminn hugsun Maós Tse Tungs!
STÉTTABARÁTTAN 5. tbl.
19. sept. 1973
Útgefandi: Kommúnistasamtökin m-l
Pósthólf 1357 Rvk.
Ritstj. og ábm.: Hjálmtýr Heiðdal.

LEIÐARI:

"Að útskýra fyrir fjöldanum hið óhjákvæmilega og nauðsynlega í að segja skilið við hentistefnuna, að skóla hann fyrir byltinguna með miskunnarlausri baráttu gegn hentistefnunni, að nota reynsluna af stríðinu til að afhjúpa allar svívirðingar frjálslyndu, þjóðlegu verkalýðspólitíkurinnar og ekki dylja hana - þetta er hin eina marxíska lína innan alþjóðlegu verkalýðshreyfingarinnar."

(Lenín, Heimsvaldastefnan og klofningur sósíalismans, Coll. Works, 23. bindi, bls. 120).

Verkalýðsforystan handbendi auðvaldsins

Meginspurningin, þegar fjallað er um verkalýðsfélögin, er engan veginn hvort "forystan" setur fram umbótakröfur, sem eru aðgengilegar fyrir kapítalistana, eða umbótakröfur, sem eru óaðgengilegar fyrir kapítalistana. Öll fagleg barátta hlýtur um leið að vera pólitísk barátta, meginspurningin er því afstaða verkalýðsfélaganna til stéttabaráttunnar og verkalýðsbyltingarinnar. Dimitroff hefur skilgreint afstöðu verkalýðsfélaganna:

"Annaðhvort með verkalýðnum - gegn auðvaldinu, eða með auðvaldinu - gegn verkalýðnum! Annaðhvort samherji byltingarinnar - eða í liðsveitum gagnbyltingarinnar! Það er ekki til neinn meðalvegur!"

(Um verkalýðssamtökin, sænsk útgáfa, bls. 18.)

Það orkar ekki tvímælis, að verkalýðssamtökin á Íslandi í dag þjóna ekki hagsmunum verkalýðsins, heldur auðvaldsins. Forysta ASÍ hefur yfirgefið grundvöll verkalýðsstéttarinnar og gengið á mála hjá borgarastéttinni. Þannig eru verkalýðssamtökin, undir stjórn verkalýðsaðalsins, orðin tæki í höndum borgarastéttarinnar og þjóna í bráð og lengd hagsmunum hennar.

Hverjar eru orsakir þessarar þróunar? Með því að auðvaldið þróast frá stigi frjálsrar samkeppni yfir á stig einokunar og heimsvaldastefnu gerist það, að einokunarauðvaldið, sem hagnast á arðráni [illegible], fjármálaauðvaldið kaupir upp efsta lag verkalýðsins með þeim aukagróða, sem heimsvaldið rakar saman.

Það er einmitt allra heimsvaldalanda, að þar koma upp borgaralegir verkalýðsflokkar. Ísland er engin undantekning frá þessu, hér hafa Alþýðuflokkurinn og síðar Alþýðubandalagið og [illegible] Sósíalistaflokkurinn þjónað þessu hlutverki.

"Borgarastéttin hefur nú þegar í öllum löndum myndað, alið upp og tryggt sér 'borgaralega verkalýðsflokka', sem samanstanda af þjóðrembingssósíalistum."

(Lenín, Heimsvaldastefnan og klofningur sósíalismans.)

Í öllum heimsvaldalöndum hefur borgarastéttin skipulagt "verkalýðsflokk", sem gegnir því hlutverki að [illegible] hennar, með því að halda forystu baráttunnar í höndum sér, afvegaleiða hana inn á brautir þingræðisins og [illegible] stéttabaráttu verkalýðsins.

Verkalýðsaðallinn

"Verkalýðsaðallinn" hefur alla sína lífsafkomu [illegible] gróða auðvaldsins, hann hefur í rauninni gengið inn í borgarastéttina og er orðinn samgróinn henni. Þessir launuðu fulltrúar borgarastéttarinnar innan verkalýðshreyfingarinnar eru grundvöllur hentistefnunnar, sem hvarvetna hefur ráðið ferð í verkalýðshreyfingu nútímans.

[illegible] gegn borgarastéttinni, án hinnar miskunnarlausu baráttu gegn þessu svikaþýi, eru bara orðin tóm.

Taktík KSML verður að miðast við að afhjúpa svik verkalýðsaðalsins og ASÍ frammi fyrir verkalýðsfjöldanum, [illegible] og raunveruleg markmið hans, einangra hann frá hinum venjulega verkamanni og [illegible] baráttu gegn þjóðfélaginu [illegible].

Lenín sýndi fram á, að samband var á milli hentistefnunnar innan alþjóðlegu verkalýðshreyfingarinnar og heimsvaldastigs auðvaldsþjóðfélagsins. Þannig er því einnig varið með íslensku hentistefnumennina, pólitískt og hagfræðilegt samband þeirra við borgarana er augljóst.

"Verkalýðsaðallinn" tekur alls staðar þátt í samstarfi með einokunarauðvaldinu og gætir hagsmuna þess í hvívetna. Hannibal og Björn Jónsson hafa báðir klifið stigann úr forsetaembætti ASÍ uppí ráðherrastólana. Eðvarð Sig., formaður Dagsbrúnar, situr á alþingi, varaformaðurinn Guðmundur "Jaki" á sæti í borgarstjórn sem varafulltrúi og svo mætti lengi telja.

Algengt er, að svikurunum í "verkalýðsforystunni" sé umbunað fyrir þjónustu þeirra við auðvaldið með stöðum í ríkiskerfinu, m.a. á þann hátt er þessi "verkalýðsaðall" keyptur upp af einokunarauðvaldinu. Yfirlýsingar ASÍ-forystunnar eru allar á einn veg: "kjarabæturnar verður að reikna út frá hagvextinum", ekki er rúm fyrir "verulegar" kjarabætur o.s.frv., samtímis því sem launaaukningin yrði að vera 100%, ef hún ætti að fullnægja þörfum verkalýðsins. ASÍ-forystan er styrkasta vígi íslenska einokunarauðvaldsins innan herbúða verkalýðsins í dag ásamt þingræðisjesúítum Alþýðubandalagsins, sem gegna því hlutverki að veita allri baráttu verkalýðsins inn á farvegi hins borgaralega lýðræðis.

Því verður að beina baráttu verkalýðsins gegn þessum þjónum borgarastéttarinnar, það er skilyrði fyrir því að byltingin geti orðið að veruleika.

Ökónómismi smáborgaranna

Í kjarabaráttunni láta smáborgaralegu sósíalistarnir ekki sitt eftir liggja. Þar ganga þeir því með odd og egg að setja fram róttækari umbótakröfur en verkalýðsaðallinn í ASÍ-forystunni og styðja við bakið á þeim hluta ASÍ-forystunnar, sem lengst vill ganga í umbótum á auðvaldsþjóðfélaginu.

[illegible] fyrir þessa smáborgaralegu afstöðu er [illegible] yfirlýsing Neista (7. tbl. '73) um að forysta ASÍ hafi tapað! Að "krafan um full yfirráð verkalýðshreyfingarinnar yfir lífeyrissjóðunum" hafi verið "borin fram til sigurs á kjaramálaráðstefnu ASÍ", í trássi við vilja forystunnar."

Sannleikurinn er sá, að hin stéttsvikaranna í ASÍ-forystunni lagðist gegn hinum hluta stéttsvikaranna varðandi yfirráð umbótasinnanna yfir lífeyrissjóðunum.

Sigurinn fólst í því, að hin umbótasinnaða forysta hefur fram full yfirráð yfir lífeyrissjóðunum, í stað þess að skrefið væri stigið til fulls og atvinnurekendum veitt opinber aðild að stjórn sjóðanna! Verkalýðsfélögin í íslensku auðvaldsþjóðfélagi hafa aldrei haft yfirráð yfir neinu öðru en vinnuafli sínu, lífeyrissjóðirnir eru ekkert annað en [illegible] stéttsvikaranna í ASÍ á verkalýðinn, fyrir hönd auðvaldsins. Fagleg pólitík Fylkingarinnar er ökónómismi, dýrkun á vissum hluta hinnar umbótasinnuðu forystu, þeim hluta sem lengst vill ganga í umbótum innan ramma auðvaldsþjóðfélagsins. Annars vegar ótti við [illegible], en herskáa verkalýðs"leiðtoga", hins vegar [illegible] byltingarhyggja, sem [illegible] á hlutverki og eðli verkalýðssamtaka.

Smáborgaralegur vingulsháttur

Í "Kröfum verkalýðsmálaráðstefnu", sem haldin var á vegum Fylkingarinnar kemur þetta skýrt fram:

"Þessari forystu (ASÍ-forystunni/ okkar innskot) verður íslenskur verkalýður að hafna í eitt skipti fyrir öll, en setja í staðinn þess á oddinn [illegible] að byggja upp sitt eigið forystuafl sem getur aldrei verið annað en kommúnískur flokkur." (Neisti, 7. tbl. '73, bls. 5, undirstr. okkar).

Að halda því fram, að hinn kommúníski flokkur muni koma í stað verkalýðssamtakanna er rangt, verkefni flokksins er að vera framvörður stéttarinnar í baráttunni, en fagfélögin eru fjöldafélög verkalýðsins, sem ná yfir alla verkamenn, en ekki bara kommúníska verkamenn. Hvorugt getur komið í stað hins. [illegible] að einu [illegible] muni gerast félagar í kommúnískum flokki fyrir byltinguna, eða hitt að heildarsamtök verkalýðsins geti komið í stað flokksins, framvarðarsveitarinnar.

Pólitík Fylkingarinnar ber öll einkenni vingulsháttar smáborgaranna, annars vegar ófrjó byltingarhyggja, sem birtist í vanhugsuðum frösum um kommúnískan flokk og hins vegar undansláttur við borgaralega umbótapólitík ASÍ-forystunnar, getuleysi til að reka sjálfstæða pólitík.

Hin hlið ökónómismans er hlutleysiskenningin eða afneitunin á pólitísku eðli faglegu baráttunnar.

Í málgagni eins af afkvæmum ökónómismans, "Baráttusamtaka Verkafólks", sem Fylkingin og Sósíalistafélag Reykjavíkur stóðu að, segir:

"Þegar Baráttusamtök verkafólks voru stofnuð var það tekið fram, að þau myndu algjörlega halda sig utan við flokkapólitík, enda orðið nóg af svo góðu innan verkalýðsstéttarinnar."
(Verkalýðsblaðið, 2. tbl. 1973, bls. 6)

Þessi afneitun á pólitísku eðli kjarabaráttu verkalýðsins er einkennandi fyrir ökónómismann og stendur í skarpri mótsögn við afstöðu marxista-lenínista. Það sýnir best ályktun frá III. þingi Komintern um faglegu baráttuna:

"En í raun og veru voru verkalýðssamtökin aldrei hlutlaus og gátu ekki verið það, þrátt fyrir besta vilja. Hlutleysi verkalýðssamtakanna er ekki aðeins skaðlegt fyrir verkalýðinn, heldur einnig ómögulegt að framkvæma. Í baráttunni milli launavinnu og auðmagns getur ekkert af fjöldasamtökum verkalýðsins verið hlutlaust."

Raunverulegt hlutverk smáborgaranna í Fylkingunni og Sós. fél. Rvk. er að bakka upp borgaralega pólitík ASÍ-forystunnar, að mynda varnargarð til vinstri við ASÍ-forystuna, svo tangarhaldi borgaranna á verkalýðnum sleppi ekki, þó að tiltrú verkalýðsins á ASÍ-forystunni réni.

Eina leiðin er skipulagning á stéttarlegum grundvelli, gegn borgurunum og bandamönnum þeirra innan raða verkalýðsins, hvort sem er innan AB, SR eða Fylkingarinnar.

Væntið einskis af endurbótasinnuðu verkalýðsforystunni!

Í kjarabaráttunni hafa verkamenn eitt vopn til baráttu gegn stöðugum launalækkunartilraunum auðvaldsins, vopnið er verkfall!

Eining verkamanna gegn kapítalistunum í verkföllum er algjör nauðsyn til þess að verkfallið takist, þ.e.a.s. að kröfurnar nái fram að ganga.

Í þessari baráttu skoðast allur undansláttur því sem svik og þeir, sem reyna með moldvörpustarfsemi að grafa undan samstöðunni, slá af kröfunum og hætta verkfallinu, eru óvinir verkalýðsstéttarinnar í kjarabaráttunni.

Verkalýðs"forystan" er einmitt slíkir svikarar og óvinir verkalýðsstéttarinnar, þeir eru launaðir erindrekar borgarastéttarinnar innan verkalýðsstéttarinnar, launaðir til að halda til baka öllum kröfum um kjarabætur og ef ekki verður komist hjá þeim og þeir neyðast jafnvel til að lýsa yfir verkfalli, þá er þeirra hlutverk í sýndarleiknum að þreyta baráttuvilja verkalýðsins og leiða verkfallið til ósigurs.

Þess vegna verður höfuðvígorð verkalýðsins í kjarabaráttunni að vera:
"Væntið einskis af endurbótasinnuðu forystunni, hún mun svíkja okkar!"
"Tökum málin í eigin hendur!"
"Búumst til baráttu, annars verðum við sigruð!"

Þrátt fyrir að í verkföllum sýni öreigastéttin samstöðu stéttarinnar og sýni fram á baráttu milli borgarastéttar og öreigastéttar leiðir það ekki til sigurs, ef við í lengdina snúum okkur algjörlega að henni eins og ökónómistarnir halda fram, að verkalýðnum beri að beina öllum sínum kröftum að.

En ökónómistunum og borgarastéttinni mun ekki verða að ósk sinni eða með orðum Engels um verkföll verkamanna í Englandi:

"Fólki, sem þolir svo miklar þjáningar til að koma einum borgara á kné, mun takast að brjóta á bak aftur veldi allrar borgarastéttarinnar."

En til þess að öreigastéttin láti ekki staðar numið við verkfallsbaráttuna, sem er aðeins "stríðsskóli", en ekki stríðið sjálft, er nauðsynlegt að stéttvísasti hluti stéttarinnar, þeir sókndjörfustu og baráttufúsustu, taki höndum saman við þau samtök, sem tekið hafa upp baráttuna fyrir sósíalismanum, sem er raunverulega stríðið sjálft.

Við megum ekki láta einangra okkur frá pólitísku baráttunni, því ef við berjumst aðeins fyrir krónu til eða frá sjáum við engan enda á því stríði, heldur aðeins stöðugar endurtekningar, en okkur hefur ekki miðað nær því að tryggja okkur lífvænleg laun.

Eftir hverja kjarasamninga, sem oftast eru svikasamningar af hendi verkalýðsaðalsins, tekur það stuttan tíma fyrir borgarastéttina að koma launununum langt niður fyrir lífslágmark, þannig að verkamannafjölskyldan verður að þræla myrkranna á milli til að hafa í sig og á.

Þess vegna, ef verkamenn ætla að tryggja sér og sínum annað hlutverk en þrælshlutverkið, verður að hafna öllum hugmyndum um krónubaráttuna sem eitthvert markmið í sjálfu sér og setja fram vígorðið: "Sósíalisminn er eina lausn verkalýðsstéttarinnar undan þrælskúgun auðvaldsins."

Barátta okkar er stétt gegn stétt, aðeins með hruni auðvaldsþjóðfélagsins og uppbyggingu alræðis öreiganna getum við tryggt endanlega hagsmuni verkalýðsstéttarinnar.

Orðabók öreigans

Frá og með þessu blaði leggjum við niður Orðabók Öreigans. Það er skoðun okkar, að nú þegar við hefjum kröftuga útgáfu Rauða Fánans, fræðilegs málgagns KSML, eftir nokkuð langdregna byrjun, mun grundvöllurinn fyrir orðabókina ekki lengur vera fyrir hendi í því formi, sem verið hefur.

Hlutverk orðabókarinnar hefur verið að skýra út helstu hugtök marxismans-lenínismans og ber að skoða hana í ljósi þess langa tímabils, sem fræðikenning öreiganna hefur ekki átt sér stöðugan vettvang, eða allt frá 1935 fram til dagsins í dag.

Með því að fræðilegt málgagn samtakanna byrjar reglubundna útgáfu munu hugtök marxismans-lenínismans hljóta miklu fullkomnari útskýringu en orðabókin nokkurn tímann var fær um að gefa.

Hafið samband við KSML

AKUREYRI: Hafið samband við fulltrúa KSML: Guðmund Ármann Sigurjónsson, Þórunnarstræti 135, P.O. Box 115.
Auk þess selur Bóka- og Blaðasalan Brekkugötu 5 útgáfuefni KSML.
ESKIFJÖRÐUR: Umboðsmaður fyrir útgáfuefni KSML: Elías Kristinsson, Lambeyrarbraut 10.
REYKJAVÍK: KSML Skólastræti 3b, eða pósthólf 1357.
SELFOSS: Fulltrúi KSML þar er Jóhannes Gunnarsson, Vallholti 34.

Lesið bæklinga KSML

Þegar hafa komið út 4 bæklingar á vegum KSML. Þeir eru:

REYNSLAN AF KJARABARÁTTUNNI. (Ályktun Alþjóðasambands Rauðra Verkalýðsfélaga 1929 um baráttuaðferðir í verkföllum). Kr. 50.oo

UM VERKFÖLL. (eftir Lenín) (Greinargóð skilgreining á almennum atriðum um eðli og orsakir verkfalla) Fjölritaður Kr. 50.oo

DÍALEKTÍSKA OG SÖGULEGA EFNISHYGGJAN. (eftir Stalín) (2. námsfundur í námshring KSML með formála og eftirmála KSML) Kr. 100.oo

UM FLOKKINN. (8. námsfundur í námshring KSML með formála KSML) Kr. 100.oo

Gerist áskrifendur að STÉTTABARÁTTUNNI

Enginn sósíalismi á Kúbu
SÓSÍAL-HEIMSVALDASTEFNAN ALLSRÁÐANDI

Tveim árum eftir byltinguna á Kúbu 1959 lýsti Fídel Kastró því yfir, að byltingin hafi verið sósíalisk. Þessa staðhæfingu hafa ýms "róttæk" samtök og allrahanda vinstrisinnar tekið hráa upp og útbreitt sem algild sannindi þess, að á Kúbu hafi þróast sósíaliskt þjóðskipulag síðan eigur bandarískra kapítalista á Kúbu voru teknar eignanámi og þjóðnýttar. En hefur raunverulega verið um sósíaliska þróun að ræða á Kúbu síðan byltingin var framkvæmd undir forystu skæruliðahóps Fídels Kastrós? Er Kúba sú sósíaliska paradís sem af er látið? Til þess að geta svarað þessum spurningum verðum við að byrja á því að gera okkur grein fyrir því þjóðfélagslega og efnahagslega ástandi, sem ríkti á Kúbu fyrir byltinguna.

Fidel Castro í vinahópi. "Byltingarleiðtoginn" heimsækir sósíal-heimsvaldasinnana til að semja um inntöku Kúbu í Comecon og tryggja það með efnahagslegu yfirráð Brésneff-klíkunnar á Kúbu.

Áhrif USA-heimsvaldastefnunnar á Kúbu.

Eins og flest ríki Rómönsku Ameríku hafði Kúba verið spánsk nýlenda þar til 1898 að Bandaríkin tóku við af Spánverjum. Bandarísk yfirvöld settu mútuþæga einræðisherra við völd á Kúbu, sem síðan stjórnuðu með mikilli hörku og grimmd. Fyrir byltinguna 1959 bar Kúba öll einkenni þeirra kúguðu landa þriðja heimsins, sem verst voru stödd: gífurlegt atvinnuleysi, tilfinnanlegur húsnæðisskortur, menntunarleysi á háu stigi, hungurdauði. Verst var ástandið í sveitunum þar sem 1/2 millj. landbúnaðarverkamanna höfðu vinnu aðeins fjóra mánuði ársins, áttu enga jörð og fjölskyldurnar bjuggu í hreysum, sem voru margfalt vesældarlegri en lélegustu húsnæðin í borgunum. Fyrir byltinguna ´59 höfðu bandarísku heimsvaldasinnarnir yfirráð fyrir 40% af hrásykurframleiðslunni (en 80-85% útflutningsverðmæta Kúbu er sykur og fór mest af honum til USA), 23% af annars konar iðnaðarframleiðslu, 90% af síma- og rafmagnsfyrirtækjunum, helminginn af járnbrautunum, stóran hluta af bankafjármagninu og svo mætti lengi telja. Meðan amerísku auðjöfrar bjuggu í lúxushúsnæðum og sleiktu sólina á baðströndunum (allar baðstrendur voru í einkaeign), spilafýknin og vændislifnaðurinn þreifst í borgunum, lifði verkalýðurinn til borga og sveita við sult og seyru.

26. júlí 1953 markar tímamót í sögu kúbönsku þjóðarinnar. Þann dag hugðust á annað hundrað uppreisnarmenn undir forystu Fídels Kastrós ná á sitt vald aðalherbúðum Batista-klíkunnar í Moncada virkinu, sem staðsett er í Santiago de Cuba, næststærstu borg landsins. Byltingartilraunin misheppnaðist algjörlega; Batista lét skjóta marga af uppreisnarmönnunum þar sem til þeirra náðist og handtók fjölda manns, þ.á.m. Fídel. En þrátt fyrir að þessi uppreisnartilraun færi út um þúfur, varð hún til þess að efla baráttuhug alþýðunnar gegn fasistastjórn Batista og bandarísku heimsvaldastefnunni, sem að lokum leiddi til sigurs, 1. jan. 1959, undir forystu skæruliðahóps Kastrós, Che Guevara og Camillos Cienfuegos. En sá sigur var ekki nema hálfur sigur, því að völdin komust aldrei í hendur verkalýðsins og kotbændanna - það var hin þjóðlega borgarastétt, sem tók völdin.

Ekki sósíalisk bylting - heldur borgaraleg.

Eftir að allar eigur bandarískra auðkýfinga höfðu verið þjóðnýttar, hugðust USA-heimsvaldasinnarnir ganga milli bols og höfuðs á Kastróstjórninni með innrásinni í Svínaflóa. Sú gagnbyltingartilraun var umsvifalaust brotin á bak aftur. Hið byltingarsinnaða frelsisstríð á Kúbu var framsýn barátta, og því hlutu allir kommúnistar að styðja hana. Samt sem áður komumst við ekki hjá því að gagnrýna veigamikil atriði:

1) Skæruliðahópurinn hafði aldrei fullkomið vald á fræðikenningu öreigastéttarinnar. Fræðikenningin varð honum aldrei leiðarljós í starfi.

2) Forystuhlutverki kommúnistaflokks í frelsisbaráttunni, sem er eitt höfuðskilyrði fyrir því að takast megi að leiða ný-lýðræðislegu byltinguna í átt til sósíalismans, var hafnað.

3) Verkalýðsstéttin var ekki leiðandi stétt í baráttunni, heldur smáborgarar og fólk úr ýmsum millihópum, einkum menntamenn, eins og stéttarleg samsetning skæruliðahópsins bar með sér.

4) Byltingin ´59 getur ekki verið sósíalisk eins og Kastró lýsir yfir, heldur ný-lýðræðisleg. Ný-lýðræðislegt stjórnarfar er sögulega nauðsynlegt skref, sem verður að stíga áður en unnt er að byggja sósíaliskt þjóðskipulag, þegar um nýlendu er að ræða. Um þetta hefur Maó formaður sagt: "Meðan um er að ræða byltingar í nýlendum og hálfnýlendum hlýtur ríkið og stjórnmálavaldið að vera í grundvallaratriðum af sömu gerð, þ.e. nýlýðræðislegt ríki, er lýtur sameiginlegu alræði ýmissa stétta, sem andvígar eru heimsvaldastefnunni." (Maó Tsetung: Nýtt lýðræði, Ritgerðir I, bls. 96).

Hér var því ekki um að ræða pólitískt meðvitaða baráttu í þeim skilningi, að marxismanum-lenínismanum var ekki beitt við hinar sérstöku aðstæður á Kúbu. Hernaðarlega baráttan var látin sitja í fyrirrúmi í stað pólitíkurinnar. (Þessa taktík vinstrihentistefnumanna ætlaði Che Guevara að beita í Bólivíu, en mistókst gjörsamlega svo sem kunnugt er).

Þetta eru m.a. ástæðurnar fyrir því, að byltingin á Kúbu staðnaði. Það sem þó er þyngst á metunum því til sönnunar, að um sósíalisma getur ekki verið að ræða á Kúbu, eru hin gífurlega efnahagslegu ítök, sem Sovétríkin - sósíalheimsvaldastefnan - eiga á Kúbu.

Efnahagsáhrif sósíal-heimsvaldastefnunnar á Kúbu.

Þegar Bandaríkin settu algjört verzlunarbann á Kúbu, sneru leiðtogarnir sér til Sovétríkjanna um aðstoð. Það stóð ekki á endurskoðunarsinnunum í Kreml að hagnýta sér þetta nýja áhrifasvæði; þeir hófu þegar útflutning fjármagns til Kúbu, seldu þeim olíu, en fengu talsvert af sykri í staðinn og komu sér upp eldflaugastöð. En þetta var aðeins upphafið á nánari samskiptum Kúbustjórnar og sósíalimperíalismans; þau "vináttubönd" hafa styrkst með hverju ári. Kúba hefur gerst æ háðari USSR-heimsvaldasinnunum: sífellt meira fjármagn streymir til Kúbu í formi "lána" og "efnahagsaðstoðar", þannig að Kúba er orðið stórskuldugt Sovétríkjunum, samningar eru gerðir á æ fleirum sviðum, sem eru þess eðlis, að heimsvaldasinnarnir fá yfirráðarétt yfir hluta af framleiðslunni, sem hlýtur að hafa í för með sér aukið arðrán sovéskrar borgarastéttar á kúbönskum verkalýð. Slíkur samningur hefur nýlega verið gerður varðandi framleiðslu og útflutning á nikkel, en á Kúbu er að finna einhverjar auðugustu nikkelnámur í heimi. Fyrir tveimur árum gerðist Kúba svo formlegur aðili að Comecon, sem er efnahafsbandalag sósíal-imperíalistanna í A-Evrópu. Allt þetta hefur haft þær afleiðingar að grafið hefur verið undan efnahagslegu sjálfstæði landsins og Kúbubúar hafa átt í miklum efnahagsörðugleikum síðustu árin.

Launamál hafa verið í miklum ólestri á Kúbu og launamismunur er allmikill. Í sumum starfsgreinum hafa launin staðið í stað frá því fyrir ´59 og lækkuðu jafnvel um tíma í nokkrum iðngreinum. Á sama tíma hafa tæknimenntaðir "ráðgjafar" frá Austur-Evrópu margfalt verkamannakaup, vinna auk þess færri stundir á dag og njóta ýmissa fríðinda umfram verkafólk.

Kúba ver pólitík endurskoðunarsinnana.

"Efnahagskerfið er grundvöllurinn, en stjórnmálin eru samanþjöppuð tjáning efnahagskerfisins." (Maó: Nýtt lýðræði, Ritgerðir I, bls. 82).

Pólitískur áróður Kúbustjórnar endurspeglar efnahagsáhrif sósíal-imperíalismans á Kúbu. "Kommúnistaflokkur" Kúbu, sem stofnaður var hálfum áratug eftir byltinguna, hefur tekið afstöðu með endurskoðunarsinnaðri klíku Brésnefs & Co. í öllum mikilvægustu málunum. Hann hefur varið stefnu sósíal-heimsvaldasinnana og stutt með ráðum og dáð og rekið öflugan áróður fyrir því, að Sovétríkin séu höfuðvígi sósíalismans í dag og mesta vinaþjóð Kúbu. Jafnframt því sem efnahagsítök USSR á Kúbu hafa aukist, hefur áróður fyrir sovésku borgarastéttinni á Kúbu færst í aukana. Þetta kom einkar skýrt í ljós á þingi "hlutlausra" ríkja í Algeirsborg fyrir skömmu, þegar Kastró hélt uppi áköfum vörnum fyrir utanríkispólitík sósíal-imperíalistana. Þessum þvættingi vísaði Síanúk, leiðtogi FUNK-þjóðfrelsishreyfingar Kambodíu, til föðurhúsanna með því að benda á stuðning USSR við einræðisstjórn Lon Nols, sem gerir aumkunarverðar tilraunir til að kæfa frelsisbaráttu kambódískrar alþýðu í skjóli bandarísks hernaðarstyrks.

Það er því ljóst, að Kúba er efnahagslega undirokuð af Sovétríkjunum, sósíalheimsvaldastefnunni. Fegrun á ástandinu á Kúbu þýðir þess vegna í raun og veru fegrun á sósíal-imperíalismanum.

Sem heiðarlegir and-heimsvaldasinnar hljótum við af afneita öllum stuðningi við Kúbustjórn, en styðjum kúbanska alþýðu með því að berjast gegn sósíalheimsvaldastefnunni jafn sem heimsvaldastefnunni. Besti stuðningurinn, sem við getum veitt alþýðu Kúbu hér er að berjast gegn "eigin" borgarastétt undir vígorðinu: STÉTT GEGN STÉTT.

SJÓ

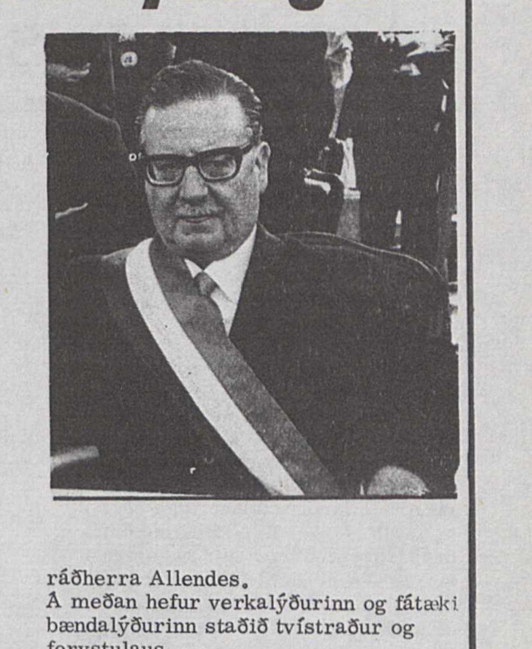
SJÁLFSGAGNRÝNI

12. ágúst s.l. birtist sjónvarpsviðtal við höfund þessarar greinar, sem er félagi í KSML, um Kúbu og ástandið þar. Félaginn sagði, að á Kúbu þróaðist sósíalismi og tók þar með upp hanskann fyrir endurskoðunarstefnuna og sósíal-heimsvaldastefnuna. Þessi félagi hefur nú gert sjálfsgagnrýni á þessa röngu afstöðu sína, sem birtist hér í greinarformi um Kúbu og áhrif sósíal-imperíalismans þar í landi.

CHILE Enginn sósíalismi án byltingar

Nú eru um þrjú ár liðin síðan "marxistinn" Allende tók við völdum í Chile og með eigin orðum: "hóf leið Chile til sósíalisma" - innan ramma kapítalismans, þ.e. innan laga og þingræðis borgaranna.

Þróunin í Chile undanfarið er athyglisverð, einkum fyrir þá sök, að hún er enn ein staðfesting þess, að sósíalisminn næst aldrei í gegnum ríkisvald borgaranna eða eftir leiðum endurbótanna. Einnig er hún algjör afhjúpun á hinni rotnu pólitík sósíaldemókrata og endurskoðunarsinna, sem í heild skoðuð, þjónar engu öðru en auðvaldi "eigins" lands. Lifandi sönnun þess er pólitík "marxistans" Allende og flokks hans, Alþýðufylkingarinnar!

Borgarastéttin í kúguðu löndunum er klofin í tvo hluta, sem geta tímabilsbundið staðið í heiftugri mótsetningu innbyrðis. Annar hlutinn eru afætur á heimsvaldastefnunni, sem er nátengdur öðrum bakhjarli heimsvaldastefnunnar í kúguðu löndunum, hinni hálflénsku jarðeigendastétt. Fulltrúi þessa hluta landsöluborgaranna, er hægri-andstaðan, studd af USA-heimsvaldasinnunum.

Hinn hlutinn eru kapítalistar og smáborgarar, sem eiga sér málpípur meðal menntamanna. Þeir vilja losa landið undan kúgun heimsvaldastefnunnar og byggja upp innlendan, óháðan kapítalisma.

Allende er fulltrúi þessa hluta, þjóðlegu borgaranna. Efnahagslega geta þeir ekki sigrað heimsvaldasinnana í samkeppninni, heldur þurfa til þess stuðning ríkisvaldsins. Þess vegna tekur þessi barátta oft á sig mynd þjóðnýtinga af þeirri tegund, sem stjórn Allendes hefur framfylgt.

En barátta þjóðlegu borgaranna gegn heimsvaldastefnunni fyrir þjóðlegu sjálfstæði hefur undir forystu Allendes og Alþýðufylkingarinnar leitt Chile í efnahagslega og pólitíska kreppu.

EFNAHAGSLEGA: Hinar þjóðnýttu iðngreinar er ekki hægt að starfrækja nema að hálfu leyti eða engu vegna skorts á hrávörum, varahlutum eða tæknilegri sérþekkingu, sem heimsvaldasinnar hafa dregið undan til þess að auka pressuna á ríkisstjórnina. Engar fjárfestingar eiga sér stað vegna skorts á auðmagni. Þvert á móti flytja landsöluborgararnir og heimsvaldasinnarnir út auðmagn og bíða og sjá hvað setur. Hin ofsalega verðbólga étur stöðugt upp sultarlaun verkafólksins, þrátt fyrir hjálparvana tilraunir stjórnarinnar til að leiðrétta launin með því að prenta fleiri seðla.

PÓLITÍSKT: Eftir sem á hefur liðið í stjórnartíð Allendes hefur hin pólitíska upplausn aukist. Heimsvaldasinnar og afturhaldið innanlands reyna með hryðjuverkum, leynimakki innan hersins og pólitískum og efnahagslegum þvingunum að fá Allende til að gefast upp og leiða Chile aftur undir þrælatök USA-heimsvaldastefnunnar.

Þetta, ásamt vanmættinum til að halda efnahagskerfinu uppi nema með stuðningi heimsvaldasinnanna, hefur neytt Allende upp að veggnum og til að velja: annaðhvort að skipuleggja fjöldann til baráttu, láta verkamennina taka yfir fyrirtækin og bændurna taka jarðir gósseigendanna eignarnámi og vopna þá vegna hinnar vopnuðu íhlutunar, sem yrði óhjákvæmileg af hálfu USA-heimsvaldasinna og innlendra leppa þeirra -- eða láta hið efnahagslega gjaldþrotabú í hendur heimsvaldasinnum, taka upp samvinnu við afturhaldið og láta herinn "koma aftur á lögum og reglum" í landinu til þess að verja til hins ýtrasta blekkingavef laganna.

Og Allende hefur í reyndinni þegar valið; eftir fleiri vikna samningamakk við afturhaldið tók hann þann kost að fylla í skörð stjórnar sinnar með háttsettum mönnum úr hernum. Hann segist vilja "forðast borgarastyrjöld", en einmitt sú "borgarastyrjöld" er í raun og veru ekkert annað en vopnuð uppreisn alþýðunnar gegn heimsvaldastefnunni og hinu innlenda afturhaldi, og sá friður er hann vill koma á þýðir hefnd afturhaldsins.

Að Allende velur þennan kostinn sýnir glögglega hverra stéttarhagsmunum hann þjónar!

Chileanskir bændur undir vopnum, til að verja þær jarðir er þeir tóku eignarnámi. Ein af afleiðingum "þingræðissósíalisma" Allendes, var að verkalýðurinn vopnaðist aldrei og gat því ekki veitt valdaráni hersins viðnám.

Strax eftir kosningasigur sinn lýsti Allende yfir eftirfarandi í ræðu:

"Chile hefur göngu sína til sósíalismans, án þess að hafa nokkurn tímann upplifað borgarastyrjöld. Og í öllum sínum mikilleik ákveður þessi staðreynd þá leið, sem ríkisstjórnin mun fylgja í sínu nýjungaverki.... Stjórn mín mun varðveita þetta traust með því að fylgja hinni lýðræðislegu hefð landsins út í yztu æsar."

Hvað hefur svo gerst í Chile þessi undanfarin þrjú ár? Jú, það hefur verið lýst yfir umbótum á hverju sviðinu á fætur öðru, ráðherrar hafa verið útnefndir, fyrirtæki hafa verið þjóðnýtt, takmarkað eignarnám jarða hefur átt sér stað, skuldirnar hafa hrúgast upp o.s.frv. og ráfað í átt til "sósíalismans".

En í öllum málum hafa verið sniðgengnar tvær grundvallarspurningar: um ríkið og um einkaeignarréttinn. Í dag er ástandið þannig, að Chile er ekki skrefi nær sósíalisma en það var fyrir kosningasigur Allendes; borgararnir hafa enn sitt auðmagn, sín eigin lög, sín eigin blöð. Borgarastéttin hefur öll völd í sínum höndum, en það kreppir að alþýðu Chile. Verðbólgan er gífurleg og lífsviðurværið hækkar stöðugt.

Verkamenn og fátækir bændur hafa hvað eftir annað farið út í baráttu vegna síversnandi lífsskilyrða, þeir hafa háð verkföll og lagt undir sig jarðir. Og löghlýðinn forseti sem Allende er, þá leiðir hann hvað eftir annað herlög í gildi, sendir vopnaða lögreglu gegn verkfallsmönnum og herinn gegn þeim bændum, sem taka jarðir eignarnámi.

Í stað þess að leiða baráttu verkamannanna og bændanna gegn heimsvaldastefnunni og afturhaldinu í Chile, eins og sannur marxisti myndi gera, þá stendur Allende uppi valdalaus og ráðalaus og þrefar um aukaatriði.

Borgarastéttin er sameinaðri en nokkru sinni fyrr, hún hervæðist og hótar borgarastyrjöld til þess að fella Allende og stjórn hans, hún manar smáborgarana út í verkföll, hún afsetur ráðherra Allendes.

Á meðan hefur verkalýðurinn og fátæki bændalýðurinn staðið tvístraður og forystulaus.

En í dag er þróunin á þann veg, að fjöldinn sækir æ meir til vinstri - frá Allende og Alþýðufylkingunni. Tilraun Allendes í þrjú ár hefur ekkert gert annað en sannað ómöguleika þess að koma á sósíalismanum í gegnum borgaralegt ríkisvald. Chile er einmitt lifandi dæmi þess að hin friðsamlega leið til sósíalismans er ekki í samræmi við veruleikann, sem um leið afhjúpar pólitík allra smáborgara og revisionista (svo sem AB), er mest hafa veifað þessari leið til sósíalismans.

Það er aðeins um tvær leiðir að velja í Chile í dag: tilbaka undir kúgunarhæl heimsvaldastefnunnar eða fram á við með sigursælli alþýðubyltingu. Allende forseti og fylgilið hans hafa þegar valið fyrri kostinn.

Tilbaka undir kúgunarhæl heimsvaldastefnunnar - Valdataka hersins 11. sept.

Greinin hér að ofan var rituð, áður en valdataka hersins í Chile átti sér stað nú fyrir nokkrum dögum.

Sá atburður er í rauninni beint framhald og staðfesting á inntaki greinarinnar.

Hann sýnir ljóslega skort Allendes á framsýni og réttri, byltingarsinnaðri pólitík. Allt of seint, þ.e. eftir að valdaráni hersins hefur verið hrundið af stað, skorar Allende á verkafólk að grípa til vopna gegn hernum - tæki afturhaldsins og heimsvaldasinnanna.

Því fór sem fór, Chile er nú kyrfilega skorðað undir kúgunarhæli bandarísku heimsvaldastefnunnar og hinna innlendu leppa þeirra, en þetta ástand mun ekki vara langan tíma.

Alþýða Chile mun læra af þessum atburðum og hinni pólitísku þróun í Chile undanfarið og grípa til vopna með alþýðustríðið, leið nýlýðræðisbyltingarinnar, sem áfanga á leiðinni til sósíalismans.

Að fara leið alþýðustríðsins og nýlýðræðisbyltingar þýðir, að myndað er bandalag verkalýðs, bænda og annarra andheimsvaldasinna undir forystu verkalýðsstéttarinnar með marxismann-lenínismann að vopni. Þetta bandalag leiðir síðan fjöldann fram á öllum vígstöðum til sigurs yfir stéttaróvininum og heimsvaldastefnunni. Þetta er sú aðferð, sem beitt var til sigurs yfir bandarísku heimsvaldastefnunni í Víetnam, sem ásamt kínversku byltingunni stendur sem lýsandi dæmi öllum kúguðum þjóðum. Þetta er sú aðferð, sem beitt er í Kambódíu og Laos í dag.

Þennan sannleik reyna stéttsvikararnir í Alþýðubandalaginu og öðrum sósíaldemókrataflokkum heims að fela, því í honum felst afhjúpun á þjónustu þeirra við auðvaldið.

Þennan sannleik reyna smáborgararnir í Fylkingunni að fela með tvíræðu tali um að Allende hafi orðið "eitthvað ágengt" í baráttunni um leið og þeir dylja svik hans við verkalýð og kotbændur Chile.

S.S.

Gerist áskrifendur að RAUÐA FÁNANUM

AFSTAÐA KÍNA TIL HAFRÉTTARINS

Okkar afstaða er að jafnrétti allra landa, án tillits til stærðar þeirra, ætti að vera grundvallarregla sem öll lönd ættu að ganga út frá þegar jafnaðar eru deilur varðandi rétt yfir höfum og úthöfum. Við erum ákveðið andstæðir því að eitt eða tvö stórverldi hagi sér að vild, skipi öðrum til og frá og þröngvi vilja sínum uppá aðra.

Okkar afstaða er að það sé hluti af sjálfsforræði hverrar þjóðar að ákveða vídd lögsögu sinnar. Öll strandríki hafa rétt til að ákveða á sanngjarnan máta mörk lögsögu sinnar og eftirlit með henni, í samræmi við landfræðilega legu þeirra, og tekið sé með í reikningin þörf á öryggi og efnahagslegir hagsmunir þeirra, en sýnd sé fyllsta virðing kröfum sem önnur lönd staðsett við sömu höf munu gera varðandi lögsögumörk þeirra á grundvelli jafnréttis og gagnkvæmni.

Við höldum fram að öll strandríki hafi rétt til að nýta náttúruauðlindir í strandhöfum sínum, landgrunni og jarðlögum undir landgrunni, með það fyrir augum að tryggja velferð landsmanna og vöxt þjóðarhagsmuna. Við segjum að höfin og úthöfin, svo og neðansjávarauðlindir fyrir utan lögsögu og eftirlit einnar þjóðar séu (í grundvallaratriðum) sameign allra þjóða heimsins. Deilur um nýtingu þeirra, könnun o.s.frv. ættu að vera jafnaðar með umræðum allra landa sameiginlega, bæði strandríkja og ríkja, sem ekki eiga land að sjó. Misnotkun og einokun eins eða tveggja stórvelda er algerlega óleyfileg.

Við segjum að landgrunn og hafsbotn fyrir utan lögsögu og eftirlit einnar þjóðar ætti aðeins að nýta í friðsamlegum tilgangi með það markmið að tryggja alheimsfrið og öryggi. Þau ætti ekki að nota í þágu árásarstefnu nokkurs lands.

Við segjum að hinar fimm grundvallarreglur um friðsamlega sambúð ættu að vera þær reglur sem hafðar væru að leiðarljósi í samskiptum þjóða.

(Úr Peking Review)

5 grundvallarreglur um friðsamleg samskipti ríkja.

- Gagnkvæm virðing fyrir landfræðilegri einingu og sjálfsforræði.
- Gagnkvæmt samkomulag um að árás verði ekki gerð.
- Engin afskipti af innri málefnum hvors annars.
- Jafnrétti og gagnkvæmir hagsmunir.
- Friðsamleg sambúð.

Framhald af forsíðu

Vísir að...

Sú hreyfing sem hefur verið meðal verkamanna í Héðni og Stálsmiðjunni, aðallega lærlinga, hefur tekið sér mynd í sjálfstæðri skipulagningu, vali á undirbúningsverkfallsnefnd og gagnrýni á verkalýðsforystuna og Iðnemasambandi Íslands. Í megindráttum er baráttan háð á réttan hátt skipulagslega, en hún mun ekki leiða neitt fram á við nema henni sé gefið pólitískt inntak, feli í sér baráttu gegn verkalýðsforystunni og arðránskerfi kapitalismans.

Það er mikilvægt fyrir lærlingana, að berjast fyrir lýðræðislegum kröfum sínum um fullan verkfallsrétt og launajafnrétti, ennfremur að koma í veg fyrir að þeir verði notaðir til verkfallsbrota, meðan á verkfalli sveina og verkamanna stendur. Það er aðeins ein leið til að ná verkfallsrétti fyrir lærlinga, leið verkfallsbaráttu.

En það væri rangt að taka upp umbótakröfur Iðnemasambandsins um afnám meistarakerfisins, án þess að skýra um leið rækilega út, að slíkt afnám meistarakerfisins myndi aðeins valda breyttu formi arðránsins. Í stað arðráns meistaranna á lærlingunum, kæmi arðrán atvinnurekendanna sjálfkrafa.

Það er mikilvægt, að verkfallsbaráttan verði ekki hreinræktuð kjarabarátta, og að verkfallsnefndin hafni ekki pólitískum kröfum. Það eru aðeins til tvenns konar pólitískt innihald verkfallsbaráttunnar, annaðhvort borgaralegt, eingöngu kjarabarátta án þess að hún sé sett í stéttarlegt samhengi sitt, eða byltingarsinnað, kjarabarátta verkamanna í Héðni séð sem liður í baráttu allrar stéttarinnar gegn auðvaldsþjóðfélaginu.

GS KG

Framhald af forsíðu.

KAMBÓDÍA

ur kambódísku alþýðunnar með innrás herja frá Saigon og Bangkok er ekki ólíklegt, en þannig árás mun samtímis tvístra kröftum stjórnanna í Saigon og Bangkok, sem berjast í bökkum heima fyrir.
Þessar aðgerðir myndu þó ekki á nokkurn hátt breyta því, að fall Phnom Penh er aðeins tímaspursmál og ekki mun líða á löngu uns Kambódía verður öll í höndum frelsisaflanna.

Frelsisbarátta kambódískrar alþýðu og sigur hennar er mikilvægt skref í baráttunni gegn heimsvaldastefnunni. Auk þess að vera afgerandi fyrir baráttuna í Indókína er það gífurlegur stuðningur og hvatning fyrir byltingaröflin um allan heim.

HG

Reitur til áskriftarmerkingar.

ÖREIGAR ALLRA LANDA SAMEINIZT!
LIFI MARXISMINN-LENÍNISMINN-HUGSUN MAÓS TSE TUNGS!
Stéttabaráttan

Takmark KSML er að gera STÉTTABARÁTTUNA að mánaðarblaði 1974. Frá og með þessu blaði má segja, að sú skipan sé komin á, þ.e.a.s. við hefjum nú mánaðarlega útgáfu, sem mun gefa okkur reynslu og styrkja okkur í því að koma blaðinu reglulega út næsta ár.

Í stað þess að gefa út 8-12 síðna blað á tveggja mánaða fresti mun blaðið koma mánaðarlega, annaðhvert blað 8 síður, en hitt 4.

Mánaðarblaðið mun skapa fastari sambönd á milli KSML og lesenda Stéttabaráttunnar og gefa öllum áróðri samtakanna meiri þunga. Þetta er einnig einn liðurinn í því að auka áskrifendafjöldann.

Um áskriftirnar er það að segja, að 1973 áskriftin gildir fyrir 8 blöð. Þannig mun áskrift frá og með þessu eintaki gilda til og með 4. tbl. næsta árs. Áskriftir 1974 munu gilda fyrir 12 blöð.
Nýmæli verður að á næsta ári verður hægt að gerast áskrifandi fyrir 1/2 ár (6 blöð).

TAKIÐ ÞÁTT Í ÚTBREIÐSLU STÉTTABARÁTTUNNAR!

KSML vilja skora á alla þá, sem styðja pólitík samtakanna, að færa út fræðikenningu marxismans-lenínismans meðal verkalýðsins og auka þannig stéttvísi öreiganna - með því að taka að sér sölu og dreifingu á blaðinu og hvetja fólk til að gerast áskrifendur.
Gerist umboðsmenn Stéttabaráttunnar.
Skrifið til KSML og fáið send nokkur eintök af blaðinu, þegar það kemur út og seljið það á vinnustað.

LANDHELGISMÁLIÐ OG SJÁLFSÁKVÖRÐUNARRÉTTURINN

Íslenskir kommúnistar geta ekki skoðað landhelgismálið út frá hinum 5 grundvallarreglum um friðsamlega sambúð þjóða eins og kínversku kommúnistarnir gera. Því: 1) landhelgismálið er hér ekki spurning um afstöðu til hagsmuna þjóða, heldur hagsmuna stéttanna í íslenzka auðvaldsþjóðfélaginu, og 2) allar spurningar þjóðlegs eðlis eru lægra settar en hagsmunir verkalýðsins í stéttabaráttunni og ber að skoða út frá þeim.
Að lýsa því hátíðlega yfir, að við viðurkennum rétt íslenzku þjóðarinnar til að nýta auðlindir sínar, án þess að sýna fram á hagsmuni stéttanna í landhelgismálinu, myndi ekki aðeins vera að forðast kjarna málsins, heldur einnig að lýsa yfir þegjandi samþykki við þjóðrembingspólitík borgarastéttarinnar og svíkjast undan skyldu okkar að afhjúpa stéttarlegt innihald landhelgismálsins. Við látum tækifærissinnunum í Fylkingunni það eftir að gapa um "sjálfsákvörðunarrétt" og krefjast framkvæmda af íslenska fjármálaauðvaldinu - hlutverk okkar er að sýna fram á raunverulegt stéttarlegt inntak landhelgismálsins og skriðdýrshátt hentistefnunnar við "eigin" borgarastétt í landhelgismálinu.

Þjóðrembingssósíalismi Alþýðubandalagsforystunnar.

Það þarf ekki að fara í neinar grafgötur með afstöðu hins borgaralega verkalýðsflokks, Alþýðubandalagsins. Þeir eru skeleggasti aðilinn í baráttunni fyrir einokunarhagsmunum íslenska fjármálaauðvaldsins og iðnastir við að dreifa þjóðrembingsáróðri fyrir hönd þess. Hlutverk AB-forystunnar er að neyta þeirra áhrifa, sem þeir hafa meðal viss hluta verkalýðsins, til þess að sameina hann undir gunnfána borgarastéttarinnar og halda niðri baráttu hans gegn borgarastéttinni. Undir yfirskyni "vísindalegrar verndunar fiskistofnanna" gengur AB-forystan harðast fram í "vísindalegri" verndun gróða fjármálaauðvaldsins.
Kjörorð þeirra: "Við semjum ekki við Breta, við sigrum þá" er í raun og veru ekkert annað en þjóðernislegar stríðsæsingar, því AB-forystan er reiðubúin til að etja íslenskum sjómönnum gegn breskum stéttarbræðrum þeirra og "sigra", hvað sem það kostar, einvörðungu í því skyni að tryggja gróða og einokunaraðstöðu íslenska fjármálaauðvaldsins.
Eini sigur, sem verkalýðnum er nokkurs verður, er sigur hans yfir kúgurum sínum, borgarastéttinni og bandhundum hennar í AB-forystunni.
Það er skylda kommúnista að hvetja verkafólk til að snúa baki við þjóðrembingsáróðri borgaranna og að afhjúpa verkalýðsfjandsamlega pólitík AB-forystunnar.

Fylkingin - rófa AB-forystunnar.

En AB-forystan er ekki ein um að krefjast þjóðarsamstöðu. Fylkingin og Sósíalistafélag Reykjavíkur standa henni ekki langt að baki. Í smáborgaralegri viðleitni sinni til að breiða yfir höfuðmóthverfuna í íslenska auðvaldsþjóðfélaginu og setja þjóðlegu baráttuna þess í stað á oddinn, hafa Fylkingarmenn skilgreint landhelgismálið sem baráttu milli heimsvaldastefnunnar annars vegar og alls þorra íslenskrar alþýðu hins vegar. "Fræðileg" réttlæting þessara svika við hagsmuni verkalýðsins er að sameina þurfi þjóðina í baráttu fyrir "sjálfsákvörðunarréttinum".

Í Neista 1. maí 1972 segir svo:

> "Þessi hluti borgarastéttarinnar er í ósættanlegri mótsetningu við verkalýðsstéttina í landinu, en í baráttunni gegn erlendri yfirdrottnun mynda þessar stéttir í skilorðsbundinni einingu aðra hlið mótsetningarinnar milli heimsvaldastefnunnar annars vegar og sjálfsákvörðunarréttarins hins vegar."

Hér eru gerðar tvær reginvillur. Í fyrsta lagi hafa Fylkingarmenn ekki skilið, að íslenska auðvaldið hefur náð hæsta þróunarstigi sínu, stigi einokunar og heimsvaldastefnu, og í öðru lagi hafa þeir ekki skilið, að sjálfsákvörðunarrétturinn kemur landhelgismálinu ekkert við!

Verkalýðurinn er eina byltingarsinnaða stéttin.

Fyrri villan, að Ísland sé ekki heimsvaldaland, er alvarlegri, því hún varðar stjórnlist íslensku byltingarinnar. Að halda því fram, að Ísland sé kúgað land, sem heyi frelsisbaráttu sína gegn "erlendri yfirdrottnun" (svo orð Fylkingarmanna séu notuð) hlýtur að leiða rökrétt af sér þá skoðun, að fyrst verði að sigrast á hinni "erlendu yfirdrottnun" áður en hægt er að sigrast á íslensku borgarastéttinni og takast á við uppbyggingu sósíalismans. Það myndi þýða, að fyrir dyrum stæði þjóðleg lýðræðisbylting á Íslandi, en ekki sósíalísk verkalýðsbylting. Það myndi þýða, að stjórnlist íslensku byltingarinnar breyttist. Einmitt í þessari spurningu hefur skilið á milli marxista og hentistefnumanna, ekki aðeins á Íslandi, heldur og á heimsmælikvarða.

Eitt megineinkenni nútímaendurskoðunarstefnu er afneitun á byltingarsinnuðu forystuhlutverki verkalýðsstéttarinnar, en þess í stað er sett fram kenningin um andeinokunarbyltinguna, þar sem bændur, millihópar í borgum, lýðræðissinnaðir menntamenn og verkalýður mynda liðstyrk byltingarinnar gegn einokunarauðvaldinu. Höfundur þessarar kenningar er enginn annar en N. Krústsjoff, en inntak hennar er það sama, þó framsetning íslenskra hentistefnumanna sé svolítið á aðra lund. Hann segir:

> "Það er ekki útilokað, að lýðræðislegar hreyfingar gegn pólitík hinnar heimsvaldasinnuðu borgarastéttar geti við vissar aðstæður þróast yfir í lýðræðisbyltingar."

Hér er forystuhlutverki verkalýðsins afneitað og breitt yfir höfuðmóthverfu kapítalismans, milli borgarastéttar og öreigastéttar. Í röðum íslenskra hentistefnumanna hafa þessar kenningar komið fram sem vanmat á sjálfstæði íslensku borgarastéttarinnar og rangt mat á innbyrðis afstöðu stéttanna í íslensku þjóðfélagi. Hentistefnumennirnir meta samvinnu verkalýðs og borgara um hagsmuni fjármálaauðvaldsins meira en samvinnu hinnar alþjóðlegu verkalýðsstéttar gegn hinni alþjóðlegu borgarastétt. Þeir prédika þjóðareiningu í stað stéttabaráttu, undir því yfirskini að um þjóðfrelsisbaráttu sé að ræða.

KSML standa algjörlega á grundvelli marxismans-lenínismans og líta svo á, að aðeins séu þrjár höfuðstéttir í auðvaldsþjóðfélaginu, verkalýðsstéttin, smáborgarastéttin og borgarastéttin. Af þessum stéttum er einvörðungu verkalýðurinn byltingarsinnaður og þess megnugur að byggja upp hið sósíalíska þjóðfélag.
KSML hafna kenningum hinnar alþjóðlegu hentistefnu og þeirri mynd, sem hún hefur tekið sér í röðum íslenskra hentistefnumanna: að skilgreina Ísland sem háða, kúgaða þjóð, sem heyi andheimsvaldasinnaða baráttu fyrir sjálfsákvörðunarrétti sínum.

Sjálfsákvörðunarrétturinn óviðkomandi.

Seinni villan varðar aðeins landhelgismálið og á í raun rætur sínar að rekja til rangrar skilgreiningar á íslenskri heimsvaldastefnu. Lenín segir:

> "... 'Sjálfsákvörðun þjóða' í stefnuskrá marxista getur ekki haft neina aðra merkingu frá sögulegu-efnahagslegu sjónarhorni en pólitíska sjálfsákvörðun, ríkissjálfstæði, stofnun þjóðríkja.."

Eins og flestum er kunnugt öðlaðist Ísland fullkomið sjálfstæði 1944 og varð þá þjóðríki. M.ö.o. íslenska þjóðin fékk pólitíska sjálfsákvörðun og íslenska borgarastéttin fékk þetta sjálfsákvörðunarvald algjörlega í sínar hendur. Því er alrangt að halda því fram, að Ísland hafi ekki sjálfsákvörðunarrétt og einnig að verkalýðnum beri að verja þennan sjálfsákvörðunarrétt fyrir hönd borgaranna.

Eina leið verkalýðsins til að taka sjálfsákvörðunarrétt íslensku þjóðarinnar í sínar hendur er með því að öðlast ákvörðunarrétt yfir framleiðslutækjum landsins og með því að taka með valdi öll pólitísk völd í sínar hendur, en slíkt verður aðeins framkvæmt með sósíalískri byltingu og með því að verkalýðurinn reisi eigið ríkisvald, alræði sitt. Allt tal um varnir fyrir sjálfsákvörðunarrétt íslensku þjóðarinnar er til þess eins nýtt að styðja við bakið á fjármálaauðvaldinu í einokunarviðleitni þess.

En það er einmitt einkenni hentistefnunnar að styðja "eigin" borgarastétt og krefja hana um framkvæmdasemi í hagsmunamálum hennar. AB-forystan fer nú þegar með framkvæmdahlutverk fyrir hönd fjármálaauðvaldsins og Fylkingin rekur á eftir með háværum kröfum um "engan undanslátt" í landhelgismálinu.
En hlutverk marxista í þjóðlegu spurningunni er ekki að krefja borgarana um framkvæmdasemi, ekki að etja íslenskum verkamönnum gegn breskum stéttarbræðrum þeirra, hinu alþjóðlega auðvaldi einu til gagns, heldur þvert á móti að vinna að sem nánustum tengslum og samstöðu milli öreiga allra þjóða og að vega og meta allar spurningar þjóðlegs eðlis út frá hagsmunum verkalýðsins í stéttabaráttunni.
Hver sá sem styður baráttu "eigin" fjármálaauðvalds fyrir forréttindaaðstöðu á hinn minnsta hátt, gengur raunverulega í lið með borgarastéttinni og svíkur hagsmuni hinnar alþjóðlegu verkalýðsbaráttu.
Megi hentistefnumennirnir æpa sig hása um þjóðareiningu.
KSML setja fram vígorðið "öreigar allra landa sameinist"!

KG

Smáborgararnir í Fylkingunni krefjast framkvæmdasemi af íslenska einokunarauðvaldinu. Pólitík þeirra er stuðningur við þjóðrembing borgaranna.

Gerist áskrifendur að STÉTTABARÁTTUNNI

HAFIÐ SAMBAND VIÐ KSML Í REYKJAVÍK
Frá og með 25. sept. verður hægt að hafa samband við KSML að Skólastræti 3b:

þriðjud. kl. 17-20
föstud. kl. 15-20
laugard. kl. 10-12 og 14-17

Þar verður Stéttabaráttan og annað útgáfuefni KSML til sölu.

Námshringur KSML

Grundvallarnámshringur KSML hefur nú verið endurbættur og styttur úr 8 fundum niður í 6. Með þessari styttingu verður hann markvissari skóli stuðningsmanna fyrir þátttöku í byltingarstarfsemi KSML á öllum sviðum.

Endurbætti námshringurinn lítur þannig út:
1. Kommúnistaávarpið Marx/Engels. (Úrvalsrit I).
2. Díalektíska og sögulega efnishyggjan . Stalín (bæklingur KSML).
   . Um starfið og Hvaðan koma réttar hugmyndir . Maó Tse-tung (Ritgerðir I og III).
3. Grundvöllur pólitísku hagfræðinnar (Fjölritaður bæklingur KSML).
4. Um ríkið og byltinguna Lenín (Ríki og bylting).
5. Um flokkinn Lenín/Stalín (bæklingur KSML).
6. Pólitík KSML (Rauði Fáninn nr. 1, frá stofnþingi KSML).

Námsnefnd KSML hefur áætlað að gefa út allan námshringinn í formi bæklinga. Námshringinn er hægt að fá (það efni, sem KSML hefur gefið út) hjá Kommúnistasamtökunum marxistunum-lenínistunum pósthólfi 1357, Reykjavík.

Prentun: Prentsmíð.